ఐ లవ్‌యూ

"డియర్ రావ్!

నేను "న్యూయార్క్ ఫైనార్ట్స్ అసోసియేషన్ ఛైర్మన్" 12 వ తారీఖున ఢిల్లీ వచ్చాను. ఆరు వారాలపాటు ఇండియాలో పర్యటించ టానికి ప్రభుత్వం నన్ను పంపింది. నా ప్రోగ్రాం ప్రకారం 17వ తారీఖు అంటే యెల్లుండి ఉదయం నేను హైద్రాబాద్ వస్తున్నాను. ప్రభుత్వపు అతిథిగా నేను వస్తున్నప్పటికీ అక్కడున్న కొద్దిరోజులూ నీతో గడపా లనుకుంటున్నాను. నీవు నా ఈ ఉత్తరం చూచిన వెంటనే శెలవు పెట్టు.

రావ్! ఇన్ని సంవత్సరాలకు అనుకోకుండా లభించిన ఈ అవకా శంతో నా కలలు ఫలించాయి. నా సుందర స్వప్నం, నా బంగారు కలల భారతదేశం నేటికి కళ్ళారా చూడగలుగుతున్నాను అనే అనుభూతి సంతోషంతో నన్ను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తోంది. ప్రియమైన రావ్! నా యీ సంతోషానికి పరిపూర్తి నువ్వుగూడా నా ప్రక్కన నిలబడి పంచు కున్నప్పుడే!

17 వ తారీఖు ప్లేనులో హైదరాబాదు వచ్చేస్తున్నాను.

ఎప్పుడెప్పుడు నిన్ను చూస్తానా అనే ఆదుర్దాతో ఉన్న—

నీ ప్రియమిత్రుడు,

హేస్టన్"

ఆఫీసు పనిమీద క్యాంపువెళ్ళి ఆ రోజే తిరిగివచ్చి ఆఫీసు టపా చూసుకుంటున్న ప్రసాదరావు ఈ ఉత్తరం చూసి తన కళ్ళని తానే నమ్మలేకపోయాడు. హేస్టన్ ఇండియా వచ్చాడా! ఈరోజు హైద్రాబాద్ వస్తున్నాడా! అనుకోకుండా కలిగిన సంతోషంతో రావ్ మనసు క్షణ కాలం ఉప్పొంగింది. హేస్టన్! ఎంత ప్రియమైన వ్యక్తి. రెండు సంవత్సరాలపాటు దేశంకాని దేశంలో ప్రాణానికి ప్రాణంగా మసలిన హేస్టన్ హిందూదేశం అన్నా, ఇండియన్స్ అన్నా విపరీతమైన ప్రేమాభిమానాలు కలిగిన హేస్టన్ వస్తున్నాడు. కాదు వచ్చేస్తున్నాడు. దాదాపు వచ్చేసినట్టే! షర్టుసీవ్ తొలగించి గడియారం చూసుకున్నాడు. మరో గంటలో బేగం పేటలో దిగేస్తాడు. సంతోషంతో మనసు ఉరకలు పెడుతున్న ప్రసాద రావుకి చటుక్కున ఏదో గురుకు రావడంతో మొహం వివర్ణమైపోయింది అంతవరకూ ఎర్రగావున్న మొహం నిముషంలో తెల్లగా పాలిపోయింది. హేస్టన్ వస్తున్నాడా? అతన్ని తను కలుసుకోబోతున్నాడా? ఓ గాడ్! అనుకుంటూ వెనక్కువాలి కుర్చీకి అంటుకుపోయాడు. యేది తనకుదారి? ఎలా ఈ ప్రమాదంనుంచి తను తప్పించుకోవటం. అర్థంగాని అసందిగ్ధభావం వొకటి అతని మనసులో మెదిలి నరనరంలోనూ పాకి ఒంట్లో ఉన్న రక్తాన్ని మంచులా మార్చేసింది. యాంత్రికంగా అతని కళ్ళ గోడనున్న గడియారం వైపు తిరిగాయి. టైము దగ్గరకు వచ్చేస్తోంది. హేస్టన్ రాక యెరుగనట్టు తను తప్పించుకోవటానికి వీల్లేదు. ఉత్తరం అందలేదంటే.....ఛీ, ఛీ! అదెలా! హేస్టన్‌కిది తెలిస్తే బాధపడతాడు. అతనికి తెలియకుండా తప్పించుకోవాలి. ఎలా ఎలా—ఆలోచనలతో రావు కనుబొమలు ముడిపడ్డాయి. పళ్ళు కసిగా పెదవుల్ని కొరికి నాయి. అన్ని రోజులు న్యూయార్కులో అన్ని అవసరాలకు తనని ఆదుకున్న హేస్టన్ని తను చూడకుండా పారిపోలేడు. చూసి తప్పించు కోవాలి. సునిశిత బుద్ధిగల రావు మెదడుకి చటుక్కున ఏదో ఆలోచన స్ఫురించటంతో పెన్ తీసి గబగబా అర్జెంట్ అనే లేబిల్ వేసి టూరు ప్రోగ్రామ్ రాసి టైపిస్టుని పిలిచి టైప్ చెయ్యమని చెప్పాడు. ఫోన్ తీసి నంబర్ డయల్ చేసి భార్య సుశీలని పిలిచి తను ఇంటికి కొంచెం ఆలస్యంగా వస్తానని, మర్నాడు తెల్లవారుజామున క్యాంప్ వెళ్ళిపోవాలని

అన్నీ సర్ది వుంచమని చెప్పాడు. ఇంతలో టైపిస్టు టైప్ చేసి తీసుకు రాగానే దానిమీద సంతకం చేసి యిచ్చేశాడు. ఇప్పటికి మళ్ళీ అతని మొహంలో ప్రసన్నత వచ్చింది. వనైపోగానే వెనక కుర్చీకి తగిలించిన కోటు తీసుకొని క్రిందకు వచ్చి కారులో కూర్చుని కారు బేగంపేట వైపు మళ్ళించాడు. అతని మొహంలో హేస్టన్ వస్తున్నాడు అన్న సంతోషం మళ్ళీ కన్పిస్తోంది ఇప్పుడు.

అసలు టైమ్‌కి అయిదు నిమిషాలు ఆలస్యంగా ఢిల్లీనుంచి ప్లేన్ వచ్చింది. అందులోనుంచి తెల్లగా ఆరడుగులకి పైన ఒకటి రెండు అంగుళాలు యెక్కువే సూచించే పొడుగుతో, మెత్తగా సిల్కులా గోధుమవర్ణంతో నెరుస్తున్న జుట్టుతో, ప్రతి అవయవంలోనూ పరిపూర్ణమైన ఆరోగ్యం తొణికిసలాడుతూ చూసేవారి చూపులు యిట్టే తనవైపు ఆకరించుకుంటూ, కుడిచేత్తో హేటుతో ఠీవిగా, హుందాగా దివినుంచి భువికి దిగుతున్న దేవుడిలా ప్లేనులోంచి క్రిందికి దిగివచ్చాడు హేస్టన్. తనని ఆదర పూర్వకంగా ఆహ్వానించటానికి వచ్చిన ప్రభుత్వోద్యోగులలో ప్రతి ఒక్కరితో కరచాలనంచేసి రావుని చూస్తూనే రెండుచేతులు జాపి బలంగా కౌగలించుకున్నాడు.

"రావ్!"

"హేస్టన్!" కొంచెం పొట్టిగా బక్కగావున్న రావు బలిష్ఠుడయిన అతని చేతుల్లో పసిపిల్లవాడిలా ఒదిగిపోయాడు.

"ఎలాగైతేనేం ఇండియా వచ్చాను" కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత అనుకోకుండా కలిగిన ఈ పునస్సమాగమానికి హేస్టన్ కనులు తడి అయినాయి.

"హృదయ పూర్వకంగా స్వాగతం యిస్తున్నాను హేస్టన్!" స్నేహ పూరితమైన స్వరంతో గర్వంగా అన్నాడు రావు. హేస్టన్ కోసం వచ్చిన ప్రభుత్వోద్యోగులు అందరూ కనులు వెడల్పు చేసుకుని సంభ్రమాశ్చర్యాలతో వీళ్ళిద్దరివైపు చూడసాగారు.

ప్రభుత్వం తనకోసం ఏర్పాటుచేసిన గెస్టుహౌస్‌కి వెంట రావుని కూడా తీసుకెళ్ళాడు హేస్టన్. అక్కడ ఒకటి రెండు గంటలవరకు,

ఎక్కువ ఉండని హేస్టన్ ఒక విధంగా తనే రావుని తొందరచేసి అతని యింటికి వచ్చేశాడు.

ప్రసాదరావు స్వయంగా సంపాయించిన దానికంటె మామగారు కట్నం, కానుకల రూపంలో యిచ్చిన ఆస్తే యెక్కువగా ఉంది. రావు ఇప్పుడుంటున్న యిల్లు గూడా మామగారు కట్టించి యిచ్చిందే! దాన్ని పూర్తిగా తన కిష్టమైన పద్ధతుల్లో, అధునాతనపు పోకడతో తీర్చిదిద్దుకున్నాడు. అందంగా, పరిశుభ్రంగా ఉన్న ఈ చిన్న బంగళా చూసి హేస్టన్ ముగ్ధుడయ్యాడు. గుమ్మంలో అడుగు పెడుతూనే ఎదురొచ్చిన పిల్లల్ని రావు హేస్టన్‌కి పరిచయం చేశాడు. వాళ్ళని చూస్తూనే దగ్గరకు లాక్కుని పట్టి పైకెత్తి గాలిలోకి ఎగరేసి పట్టుకుంటూ ప్రక్కకు తిరిగి "రావు! పిల్లలు అచ్చు నీ పోలికే సుమా" అన్నాడు నవ్వుతూ. ప్రసాదరావు మనసు చివుక్కుమంది. ఆ మాటే యింకోళ్ళు అంటే అతను మనసారా సంతోషించేవాడు. అసలు పిల్లలు అచ్చు తన పోలికే అయినందుకు అతను గర్విస్తాడుకూడా. కాని ఇప్పుడు హేస్టన్ అలా అనటంలో అర్థంవేరు, అతని చూపు పిల్లలు నీ పోలికేగాని నీ భార్య అంత అందగాళ్ళు కాదు సుమా అన్నట్టున్నాయి. ఆ చూపులు, ఆ మాట ఎందుకు నచ్చలేదో రావు ఒక్కడికే తెలుసు.

ఇద్దరూ మధ్యహాల్లో కూర్చుని పాత విషయాలు జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటూ చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు రాక రాక హఠాత్తుగా వచ్చిన హేస్టన్ రాకకి రావ్ ఆర్భాటపడటంలేదు. నిబ్బరంగా మామూలుగా కూర్చుని మాట్లాడుతున్నాడు. ఆ రాత్రికి హేస్టన్‌కి తనింట్లోనే భోజనం ఏర్పాటు చేయించాడు రావు. ఇల్లంతా తిరిగి ఇంట్లో మనిషిలా చనువుగా మెసలాలని ఉవ్విళ్ళూరుతున్న హేస్టన్‌కి రావ్ తనని ఒక చోటనే కూర్చోబెట్టి మాట్లాడటం అతనికి నచ్చలేదు.

స్నానంచేసి బట్టలు మార్చుకుని వచ్చిన హేస్టన్‌కి తన భోజనపు ఏర్పాట్లు బయట రావ్ గదిలో విడిగా జరగటం చూసి ఇంకొంచెం నిరాశ కలిగింది. అతను రావ్ పిల్లల్తోపాటు వాళ్ళ మామూలు పద్ధతిలో వాళ్ళలో ఒకడుగా కూర్చుని సుశీల వడ్డిస్తుండగా భోంచెయ్యాలని ఊహిస్తున్నాడు. అతని ఊహ వ్యతిరేకం అయింది. "భోజనం తీసు

పోవటంలో మీ హిందూ పద్ధతి నాకిష్టం" అన్న హేస్టన్ మాటలకి రావ్ నవ్వి ఊరుకున్నాడు. తను వచ్చి యిన్ని గంటలయినా సుశీలని పిలిచి పరిచయం చెయ్యనేలేదు. ఆవిడంటే తనకెంత అభిమానమో రావ్‌కి తెలియదూ! తనలోవున్న చిత్రకళకి సుశీల ఫోటోఎంత ప్రాణంపోసిందో అతనికి తెలుసు. న్యూయార్క్ ఫైనార్ట్సు ఎగ్జిబిషనులో తను లైఫ్ సైజులో పెయింట్ చేసిన సుశీల చిత్రం ఎంతమందిని ఆకర్షించి ఉత్రూత లూగించిందో తనకి ఎన్ని పొగడ్తలు తెచ్చిపెట్టిందో గూడా స్వయంగా తెలిసిన రావ్ తను వచ్చి యిన్ని గంటలయినా సుశీలని పిలిచి పరిచయం చెయ్యకపోగా అసలు ఆమె మాటే ఎత్తకపోవటం ఆశ్చర్యంగానే వుంది. హిందూదేశంలో ఆడవాళ్ళు పరాయి మగవాళ్ళ ఎదురుగుండా రారని రావు చెప్పాడు. అది నిజమే కావచ్చు కాని, ఒక్కక్షణం కన్పించి వెళ్ళిపోవటానికేం? ఆ ఆచారాలకి స్నేహితులనే ప్రత్యేకత లేదుగాబోలు.

పిల్లలు రావుతోబాటు భోంచేస్తుండగా హేస్టన్‌కి రావు మెల్లగా తన క్యాంపు సంగతి చెప్పాడు. హేస్టన్ తెల్లబోతూ "రావ్! నీ కోసం అని ప్రత్యేకంగా నేను ఈ రాష్ట్రంలో ఎక్కువరోజులు కేటాయించు కున్నాను."

"నాకు తెలుసు. వెరీ వెరీ సారీ హేస్టన్! తప్పనిసరిగా వెళ్ళాలి. ఇదంతా నీ ప్రోగ్రామ్ నాకు ముందు తెలియక పోవటంవల్ల వచ్చింది." హేస్టన్ కళ్ళలో కన్పిస్తున్న నిరాశ బల్లెపు పోటులా మనసులో గుచ్చు కోగా రావు ఏదో నెపంమీద అతనివైపు వీపుపెడ్తూ అన్నాడు.

"ఎప్పుడు తిరిగి వస్తావు?"

రావు చెప్పాడు. అది సరిగ్గా హేస్టన్ తిరిగి వెళ్ళేరోజు. హేస్టన్ కెందుకో ఈ కొద్ది గంటల్లోనే రావు వేరని, తనూహించినంత స్నేహంగా అతడు లేడని అన్పించింది. అమెరికాలో ఉండగా ఎంతో దగ్గరగా ఎంతో ప్రాణం ఇస్తున్నట్టు ఉండేవాడు. ఆ రావు వేరు ఈ రావు వేరు అని స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఇతను ఒక్కడే అంతా లేక ఇండియన్స్ అంతా ఇంతేనా? అతనికి అంతు పట్టలేదు. మొత్తానికి ఉరకలు వేస్తూ

పరుగులుతీస్తూ వచ్చిన అతని హృదయం రావు మామూలు మర్యాద లతో ఆగిపోయి చల్లబడిపోయింది.

ఆ రాత్రి పొద్దుపోయింతర్వాత సుశీలని చూడకుండానే యెన్నో విధాల నిరాశచెందిన హృదయంతో లేక్వ్యూ గెస్టుహౌస్కి తిరిగి వచ్చే శాడు హేస్టన్. మర్నాడు కాంప్కి వెళ్ళబోయేముందు క్షమార్పణ కోరు కుంటూ ఏమనుకోవద్దనీ—చాలా అవసరం గాబట్టి తప్పనిసరిగా వెళు తున్నానని రావు ఫోన్ చేశాడు. అతని మాటలు—కంఠంలో ఆ బాధ వింటూంటే హేస్టన్కి నిజంగా జాలి కలిగింది. తనేమీ అనుకోననీ వెళ్ళి రమ్మనీ చెప్పాడు. అతని ప్రోగ్రామ్ ప్రకారం కొద్ది సవరణలతో అను కున్నవి అన్నీ జరిగిపోతున్నాయి. హైద్రాబాద్కి చుట్టుప్రక్కలవున్న స్థలాలు, హైద్రాబాదులో ఉన్నవి అన్నీ చూశాడు. నాలుగోరోజు ఉదయం ఆ రోజంతా బయటకెళ్ళేపని లేదు. తనని ప్రత్యేకంగా కలుసుకోవాలని వచ్చినవాళ్ళతో మాట్లాడుతూ ఉండిపోయాడు. వాతావరణం మార్పు వల్లనో లేక విశ్రాంతి అనేది లేకుండా తిరగటంవల్లనో ఆ రోజంతా బద్ధకంగానే వుంది. అలాగే వచ్చిన అందర్నీ కలుసుకొని ఏ ఒక్కర్నీ తిప్పి పంపకుండా మాట్లాడాడు. సాయంత్రం అయేసరికి ఒళ్ళంతా నొప్పులు అన్పించింది. థర్మామీటర్ తీసుకొని చూస్తే జ్వరం చూపిం చింది. కొద్దిగా అలిసినట్లుగా అన్పించిన హేస్టన్ అప్పుడే తనకోసం వచ్చిన యూనివర్శిటీ వైస్ ఛాన్సలర్తో మాట్లాడి పంపివచ్చి గదిలో మంచంమీద కూర్చున్నాడు.

సాయంత్రం అయిపోయింది. శీతాకాలపు బంగారు రంగులో మెరుస్తున్న ఎండని చూస్తుంటే మనసుకి ఆహ్లాదంగా అన్పిస్తోంది. యెత్తుగా స్కైస్క్రేపర్స్ మధ్య బోలెడంత గందరగోళంలో పెరిగిన హేస్టన్కి హిందూదేశం చిన్న చిన్న ఇళ్ళతో, విచిత్రంగా, ఆసక్తిగా వున్న వాళ్ళ వేషభాషలతో, సుందరంగా, ప్రశాంతంగా కనిపించింది. అతని ఆలోచన్లు మాటిమాటికి వెళ్ళి చూడని సుశీల మీదనే నిలుస్తు న్నాయి. ఏం చేస్తుందీపాటికి. బయటకు రాకుండా ఇరవైనాలుగ్గంటలు ఇంట్లోనే గడిపే హిందూదేశపు ఆడవాళ్ళ దినచర్య ఎలా ఉంటుందో తనకు తెలియదు. ఆమెని ముఖాముఖి చూడకపోయినా ఆ అందమైన

మొహం తనకెంత పరిచయం. రావు భార్యగా ఆవిడంటే తనకెంతో గౌరవాభిమానాలు. ఆవిడ ఫోటో తనెక్కడికి వెడితే అక్కడికి వెంట డైరీతోపాటు వస్తూందని, ఆ ఫోటో తనకి ప్రాణంతో సమానమని బహుశా ఆవిడకి తెలిసివుండదు. రావు అవిడకు చెప్పకుండా ఉంటాడా! ఏమో! రావు ప్రవర్తన గుర్తొచ్చేసరికి హేస్టన్ ఆలోచనలు ఆగి పోయాయి. ఈ సారి రావు రాగానే అడిగేసెయ్యాలి. ఇంత దగ్గరగా వచ్చి కూడా తాను సుశీలని చూడకుండా వెళ్ళిపోలేడు. ఆవిడకు తన భాష రాకపోవచ్చు. తామిద్దరూ మాట్లాడుకో లేకపోవచ్చు. అసలు తనతో మాట్లాడటానికి ఆవిడ ఇష్టపడక పోయినా సరే, ఒక్కసారి ఆ కళ్ళవైపు, ఆ సౌందర్యం వైపు పరీక్షగా చూస్తేచాలు. ఇంతవరకూ ఇది తన ఊహే! ఆ ఊహే ప్రాణంతో సజీవంగా కదులుతుంటే ఎలా ఉంటుందో చూడాలని కళాపూరితమైన అతని మనస్సు మహా కాంక్షి స్తోంది. హేస్టన్ ఆలోచనలకి అంతరాయం కలిగిస్తూ బాయ్ విజిటింగ్ కార్డు ఒకటి తెచ్చియిచ్చాడు. ఏదో ఇండియన్ నేమ్. హేస్టన్‌కి నోరు తిరగలేదు. పేరునుబట్టి ఆడో మగో గూడా అర్థంకాలేదు. లేచి బయట కొచ్చాడు.

విజిటర్స్ రూమ్‌లో కుడివైపు ఉన్న సోఫాలో పంచె, లాల్చీతో, బంగారు ఫ్రేమున్న కళ్ళద్దాలతో, నిగనిగలాడుతున్న బట్టలతో పొట్టిగా నల్లగా, లావుగా ఉన్నాయన హేస్టన్ని చూస్తూనే లేచి నమస్కారం చేశాడు. అతి సామాన్యంగా పల్లెటూరి వాడిలా కన్పిస్తున్న ఈయనకి తనతో పనేమిటో అర్థంగాలేదు హేస్టన్‌కి. "నేను మీ ప్రసాదరావు మామగార్ని—" కొద్దిగా, యాసగా ఉన్న ఇంగ్లీషులో దగ్గరగా వచ్చి కరచాలనం కోసం చేయి యిస్తూ అన్నాడాయన.

క్షణంసేపు అర్థంగానట్టు చూసిన హేస్టన్ వెంటనే సంతోషంగా చేయి జాపి "ఈజ్ దట్ సో?" అన్నాడు.

ఇద్దరూ ప్రక్కప్రక్కనే కూర్చున్నారు. ముసలాయన చెప్పటం ప్రారంభించాడు. ఆయనకి, హేస్టన్‌కి ముఖాముఖి పరిచయం లేక పోయినా రావు ఉత్తరాలద్వారా బాగానే తెలుసు. రావు అమెరికాలో ఉండగా హేస్టన్ చూపిన ఆదరానికి స్వయంగా కృతజ్ఞతను తెలుపు

కున్నాడు. ఆయనకి సుశీల ఒక్కత్తే కూతురట. ప్రసాదరావు చెల్లెలి కొడుకు. చెల్లెలి భర్త చచ్చిపోతే చెల్లెల్ని, కొడుకుని దగ్గర పెట్టుకొని ప్రసాదరావుని పెంచి, పెద్దచేసి, సుశీలని ఇచ్చి పెండ్లి చేశాట్ట. హైద్రాబాదుకి ఈశాన్యంగా నలభై మైళ్ళ దూరంలోవున్న పల్లెటూళ్ళో ఇళ్ళు, పొలాలు, పాడిపంట ఉన్నాయిట. హేస్టన్ వచ్చినట్లు తెలియదని, ఈరోజు ఉదయం తనేదో పనిమీద వస్తే తెలిసిందని తెలియగానే చూడటానికి వచ్చానని చెప్పాడు. హేస్టన్ వస్తే తన ఊరుతీసుకు వెడతానని హిందూ దేశపు ఆచారాలు, ప్రజల జీవన రీతులు చూడాలంటే పల్లెటూళ్ళు చూస్తే అర్థం అవుతుందని చెప్పాడు. ఆదర పూర్వకంగా, అనునయంగా మాట్లాడుతున్న ఆయన మాటలకి హేస్టన్ హృదయం పులకించింది. ఇలాంటి ఆప్యాయతే తను రావు దగ్గర ఆశించింది.

కొద్దిసేపు కూర్చున్న తర్వాత మాటలమీద ఒంట్లో బాగోలేదని తెలియగానే ముసలాయన తనతో ఇంటికి వచ్చెయ్యమని రావు లేకపోయినా అది మీ ఇల్లులాగానే భావించుకోమనీ వంట్లో బాగుండనప్పుడు ఒంటరిగా ఉండవద్దనీ, అంతగా అయితే లేచి వచ్చెయ్యమని చెప్పాడు. తనతో కూడా రమ్మని బలవంతం చేశాడు. ఆదరపూర్వకంగా ఇస్తున్న ఈ ఆహ్వానాన్ని కాదనలేని హేస్టన్ లోపలికి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని వచ్చి కారులో ముసలాయన ప్రక్కన కూర్చున్నాడు. ఆయనింకా ఏవో విషయాలు ఆపకుండా చెపుతూనే ఉన్నాడు. కారు కదిలింది. హఠాతుగా అనుకోకుండా సుశీలని చూడవచ్చునేమో అనే ఆశ అతని మనసులో సంతోషం నింపసాగింది.

కారు దిగి యిద్దరూ లోపలికి వచ్చారు. ఆ హాలు క్రిందటిసారి హేస్టన్ చూసిందే! కంటికి కన్పిస్తున్న ప్రతీవస్తువు పొందిగ్గా అందంగా అమర్చబడివుంది. అందంగా తీర్చిదిద్దటం గూడా తెలుసుకాబోలు. హేస్టన్ని హాల్లోకూర్చోబెట్టి ముసలాయన ఒకసారి లోపలకు వెళ్ళివచ్చాడు. ఆయన చెపుతున్న విషయాలు అర్థం అయినా, కాకపోయినా హేస్టన్ ఆసక్తిగా వింటూనే వున్నాడు మధ్య మధ్య అతనిచూపులు వెళ్ళి గుమ్మానికున్న పరదాని పరిశీలిస్తున్నాయి. ఇది ముసలాయన కనిపెట్టకపోలేదు. ఇంతలో నౌకరు ట్రేతో బిస్కట్లు, పండ్లు, టీ తెచ్చిపెట్టి వెళ్ళి

పోయాడు. ముసలాయన యిస్తున్న టీ తీసుకుంటూ "మీ దేశంలో ఆచారాలు గురించి కొన్ని విన్నాను. రావు చెప్పాడు. స్నేహితుల మనుకున్న వాళ్ళ ఎదుటికి మీ ఆడవారు రారుటకదూ!" అమాయకంగానే అడిగాడు హేస్టన్.

"పూర్వం అలానే ఉండేది కాని, కాలం మారిపోయ్యింది. మారి పోతున్న కాలంతో మనుష్యులు, వాళ్ళపద్ధతులు మారటంకూడా సహజం. ఇప్పుడు అంత ఆచారాలు మాకులేవు. మా ఆడవారుకూడా యిప్పు డిప్పుడు బయటికొస్తున్నారు. ఉద్యోగాలు చేస్తున్నారు. మీకు తెలిసే ఉంటుంది."

"ఎలాగైనా చాలా తక్కువ" మరోసారి లోపలివైపు చూస్తూ అన్నాడు అతను.

"ఎందుకు, మీరు మా సుశీలని చూడలేదూ?" హఠాత్తుగా యేదో గుర్తువచ్చినట్టు అడిగాడు ముసలాయన.

ఉలిక్కిపడి హేస్టన్ నిదానంగా, నిబ్బరంగా "లేదు. క్రిందటి సారి యిక్కడికి వచ్చినా కెక్కువ టైమ్ లేక త్వరగా వెళ్ళి పోయాను. ఇంతలో రావు క్యాంప్ వెళ్ళిపోయాడు. ఫోటో చూశానను కోండి" తను పెయింట్ చెయ్యటం దానికిమంచి పేరు ప్రఖ్యాతులు రావటం వివరంగా చెప్పబోతున్న హేస్టన్‌ని ముసలాయన మధ్యలోనే ఆపేస్తూ ఆగమని చెప్పి లేచి లోపలికి వెళ్ళి వచ్చాడు. ఆయన తిరిగి వచ్చిన తరువాత హేస్టన్‌కి మాట్లాడే అవకాశమే యివ్వలేదు. హిందూ దేశపు ఆచారాల్లో ఎంత అర్థం వుందో అవి యెంత మంచివో వాటిని ఈ కాలపువారు ఎలా నాశనం చేస్తున్నారో చెప్పసాగాడు. అతను శ్రద్ధగా వింటున్నాడు. ఇంతలో పరదా వెనక గాజుల చప్పుడయింది. ఆ శబ్దం ఏమిటో సరిగా అర్థంగాని హేస్టన్ టీ తాగుతూనే అటు వైపు చూశాడు.

టీ తాగటం పూర్తిచేసిన ముసలాయన కప్పుటేబిల్ మీద పెడుతూ "రామ్మా! ఫర్వాలేదు. హేస్టన్ నీకు సోదరుడి లాంటివాడు" అని వెనక్కు తిరిగి పిలిచారు. భాష తెలియకపోయినా కొద్దిగా చూచాయగా

భావం అర్థం చేసుకున్న అతను కర్టెను మీదినుంచి చూపులు చప్పున టీ కప్పుమీదికి మరల్చుకున్నాడు.

"రా సుశీలా!" ముసలాయన మరోసారి పిల్చాడు.

పరదా కదిలింది. హేస్టన్ చూపులు కప్పుమీదనుంచి నేలమీదకు వాలాయి. పరదా తొలగిం తర్వాత అడుగులు ముందుకు పడ్డాయి. యెంత కళ్లాలు వేసి కట్టి బిగించినా ఆగని హెస్టన్ చూపులు నేలమీద నుంచి ముందుకు వస్తున్న పాదాలవయిపు జర జర పాకినాయి. ముదురు ఆకుపచ్చ చీరకి ఎర్రటి గీతలున్న జరీఅంచు కుచ్చెళ్ళని ముందుకు తన్నుకుంటూ వస్తున్న పాదాలు నల్లగా మోటుగా బొటన వ్రేలికి ప్రక్కవేలికి సన్నటి వెండితీగల చుట్టలున్న పాదాలు! హెస్టన్ చటుక్కున తలెత్తి సుశీలవైపు చూశాడు. అంతే! కొయ్యబారి పోయాడు అతని శరీరం ఊపిరి పీల్చుకోవాలి అన్న సంగతి కూడా మర్చిపోయింది. పొట్టిగా, లావుగా, ఊడిపోయినజుట్టు, నుదుటిమీద బాగా పైకిపోగా అంద విహీనమైన పెదవులతో, కొంచెం యెత్తుగాఉన్నపళ్ళతో అర సెకను కూడా హెస్టన్ చూపులు ఆ వ్యక్తిమీద నిలవకుండా వెళ్ళి మళ్ళీ కర్టెనుమీద నిలిచి ఆసక్తిగా చూడసాగాయి.

"రామ్మా! అతనే హెస్టన్."

సుశీల నమస్కారం చేసింది. ప్రతి నమస్కారం చెయ్యటంమర్చి పోయాడు హెస్టన్. అతనికి తను చూస్తున్నది కలో నిజమో అర్థం కాలేదు. మోటుగా, వికృతంగా ఉన్న ఆవిడ హెస్టన్ వూహించినట్టు పనిమనిషికాదు, రావు భార్య. ముసలాయన ప్రక్కన కూర్చుంది వచ్చి. నిలువుగుడ్లేసుకుని సుశీల వంక చూస్తున్న హేస్టన్ని జూచి ముస లాయనకి కోపం వచ్చింది. అదేమిటి మరీ తినేస్తున్నట్టు అలా చూసాడేం. తను యెదురుగుండా ఉన్నాడనే సంకోచం గూడా లేదు ఆ చూపుల్లో. యెంతయినా ఫారెన్వాళ్ళు ఫారెన్వాళ్ళు. హెస్టన్ మర్యాదస్థుడు అనుకు న్నాడు తను. అందుకే అది గురించే అల్లుడు అమ్మాయిని చూపించి ఉండడు. తనేదో మహా గౌరవం చూపించబోయాడు. ఛీ - ఛీ—చూపులు ఎంత సేపు అలా మీద నిలబెడతాడు! కళ్ళజోడు లోంచి హెస్టన్ని చూస్తున్న ముసలాయనకి కోపం గూడా వచ్చింది

ఇవేం గమనించని హేస్టన్ వెర్రివాడిలా ఇంకా సుశీలనే కన్నార్పకుండా చూస్తున్నాడు. అదెలా సాధ్యం! ఆమె రావు భార్య యెందుకవుతుంది? కొంపదీసి రావు కిద్దరు భార్యలు లేరుగదా! రెండో భార్య సంగతి వీళ్ళకు తెలియదేమో! సుశీల రూపం హేస్టన్‌లో వున్న సుందర భవనాల తాలూకు భావాల్ని పునాదుల్తో సహా పెళ్ళగించి పారేసింది. ఏదియినా రావు తన భార్య అని చెప్పి యిచ్చిన ఫోటో ఈమెది గాదు. సుశీల దర్శనంతో హఠాత్తుగా షాక్ తిన్న అతని మనసు క్షణంసేపు దిమ్మెరపోయి వెంటనే మూగవోయింది

హేస్టన్‌ను అసలు యింటికి పిలవటం తనది బుద్ధి తక్కువ అన్పించింది సుశీల తండ్రికి. సభ్యత, సంస్కారాలు గూడా మర్చిపోయి పిచ్చివాడిలా కళ్ళప్పగించుకుని చూస్తున్న యీ పెద్దమనిషి ముందు సుశీలని మరోక్షణం ఉంచటం ఆయన కిష్టంలేక యేదో మాట చెప్పి లోపలకు పంపేడు. సుశీల వెడుతుంటే ఆవిడవంకే యాంత్రికంగా కళ్ళు తిరిగాయి. ఖర్మ! రాత్రికి ఉంచుకుంటానని కూడా తీసుకొచ్చాను అల్లుడికి తెలిస్తే ఏం కేకలేస్తాడో అసలు అతనిమాట వదిలేసి ఇప్పుడు యింకో క్షణం ఇంట్లో ఉంచుకోవాలంటే తనకే అసహ్యాం వేస్తోంది. హఠాత్తుగా హేస్టన్‌పట్ల కఠినంగా మారిపోయిన ముసలాయన మనసు యిప్పుడు దిక్కేమిటిరా భగవంతుడా—అని ఆలోచించసాగింది.

ఏమీ తోచనట్టు దిక్కులు చూస్తున్న ముసలాయనకి దిక్కు చూపిస్తున్నట్టుగా హేస్టన్ తనకి తలనొప్పిగా ఉందనీ గెస్టుహవుస్‌కి వెడతాననీ ఏమీ అనుకోవద్దనీ అన్నాడు. హేస్టన్ అడగటం ఆలస్యం. ముసలాయన డ్రయివర్ని కేకవేశాడు.

బంగళాకి తిరిగి వచ్చేసిన హెస్టనుకి నిద్రపట్టలేదు. ఏమీ తోచటం లేదు. ఏమిటిది? ఎందుకిలా అయింది? కీలకం ఎక్కడుంది? రావ్ కాంప్ వెళ్ళటానికి దీనికి ఏమి సంబంధం లేదుగదా? ఇన్ని రోజుల నుంచి యింత ఇదిగా తను ఆరాధిస్తున్న ఈ అమ్మాయి యెవరు? డైరీలోని ఫోటో వైపు చూస్తున్న హేస్టన్ ఆలోచనలు పరి పరి విధాల పోసాగినాయి. ఇంకా నయం. అదృష్టం, తను పెయింట్ చేసిన సంగతి వాళ్ళకి చెప్పలేదు. రావుకి మరో భార్య వుంటే వీళ్ళకి తెలియకుండా

ఉంటుందా? భార్య కాకపోతే రావు భార్య అని అంత ధైర్యంగా యెలా చెప్పగలడు. రావు రాగానే అడిగి తెలుసుకోవాలి. ఎంత చక్కటి కళ్ళు! ఎంత అందమైన మొహం! ఈ ఫోటోలో అందం రావు భార్యది కాక పోతే యింకెవరిది అవుతుంది!

హెస్టన్‌కు ఆ రాత్రి సరిగా నిద్రపట్టలేదు. రేపు ఒక్కరోజు అతనిక్కడుండేది. రేపు సాయంత్రం క్యాంప్‌నుంచి రావువస్తాడు. ఆ క్రితం రోజే కొంచెం జ్వరంగా ఉండటంవల్ల, ఆ రాత్రంతా నిద్రలేకపోవటం వల్ల మర్నాడు అతనికి జ్వరం మరింత తీవ్రంగా వచ్చింది. డాక్టర్ వచ్చి మందిచ్చి ఇంజక్షన్‌చేసి ఆరోజంతా యెక్కడికీ కదలవద్దనీ పూర్తిగా రెస్టు తీసుకోమనీ చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. అ రోజంతా వంటరిగా యే ప్రోగ్రామ్ లేకుండా గెస్టుహవుస్‌లోనే వుండిపోయాడు

సాయంత్రం అయింది అప్పుడే టీ తీసుకుని మంచంమీద కుడి చేతిమీద వాలి పడుకుని కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తున్నాడు. ఇంతలో తలపు చప్పుడయింది. వెనక్కు తిరిగిచూశాడు హెస్టన్ వచ్చింది రావు!

"హల్లో!" రావు రెండడుగుల్లో వచ్చి మంచంమీద కూర్చు న్నాడు. ప్రోగ్రామ్ ప్రకారం హెస్టన్ వెళ్ళిపోతాడు అనుకున్న రావు, ఆ సాయంత్రానికి హైద్రాబాదు వచ్చేశాడు. అతని ఊహ ప్రకారం హేస్టన్ యీ పాటికి ప్రయాణానికి సిద్ధమౌతూ వుండాలి, ఇంటికివచ్చిన రావు పట్టుమని పది నిమిషాలు వుండకుండానే యేం జరిగిందీ చెప్పే అవకాశం సుశీల కివ్వకుండానే గెస్టుహౌస్‌కి పరుగెత్తుకొచ్చాడు. విదేశం నుంచి యెంతో ఆత్రంగా వచ్చిన యీ మిత్రుడికి తనేమాత్రం ఆప్యాయత ఇవ్వలేకపోయానే అనే బాధ అతని నరనరాల్ని కొరికి వేస్తోంది.

"హేస్టన్!" రావు సంతోషంగా, పడుకున్న అతనిమీద చెయి వేస్తూ అన్నాడు.

రావు రాక—అతని పిలుపులోని ఆప్యాయత హెస్టన్ని కదలించ లేదు. అతన్ని చూడగానే సుశీల విషయం అడిగెయ్యాలనిపిస్తోంది. రావు వైపు పరిశీలనగా చూసిన హెస్టన్, చూపులు మరల్చుకొని మళ్ళీ కిటికీ లోంచి బయటకు చూడసాగాడు.

"హేస్టన్! అదేమిటి, అలా ఉన్నావేం?" ఆదుర్దాగా అడిగాడు. బయటకు చూస్తున్న హేస్టన్ చూపులు మరల్చి రావు ముఖం మీద నిలిపి "రావ్ ఐ హావ్ సీన్ యువర్ వైఫ్" అన్నాడు పరీక్షగా చూస్తూ.

"యూ!" గబుక్కున లేచి నుంచున్నాడు ప్రసాదరావు. అతని మొహంలోకి ఒక్కసారిగా రక్తం పొంగింది. నుదుటిమీద నరాలు ఉబ్బినాయి. అంతే. ఆ చూపులోనే-రావు మొహం అలా యెర్రబడటంతోనే, హఠాత్తుగా ఆ లేచి నిలబడటంలోనే హేస్టన్‌కి అర్థమైపోయింది. రావు అబద్ధమాడడు. అందంగా తనని మోసం చేశాడు. తన కిచ్చిన ఫోటో మరెవరయినా కావచ్చుగాక, రావు భార్య మటుకు కాదు. ఇద్దరి కళ్ళు క్షణం సేపు ఒకళ్ళ నొకళ్ళు పరిశీలనగా పరికించుకున్నాయి. ఇద్దరి మధ్య యేర్పడిన నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ హేస్టన్ తనే "నువ్విప్పుడు కాంప్ యెందుకు వెళ్ళావో నాకర్థమైంది. నువ్వు క్యాంపు వెళ్ళలేదు. నానుంచి ఈ రహస్యం దాచుకోటానికి పారిపోయావు. కాని ఆ రహస్యం బయటపడింది" అంటూ చూపులు గిరుక్కున తిప్పేసుకున్నాడు.

ప్రసాదరావు వెంటనే మళ్ళీ మంచం మీద కూలబడ్డాడు. మొహం తిప్పుకున్న హేస్టను రావువైపు చూడకుండానే "యింత చిన్న విషయంలో అబద్ధం ఆడాల్సిన అగత్యం ఎందుకు కలిగిందో నాకర్థం కావటంలేదు. ఛ! నే నసలు ఇండియా రాకుండా వుంటే బాగుండేది. నీ గురించి-ఈ ఫోటో గురించి నా కల కరిగిపోయేదిగాదు." బాధగా అంటున్న హేస్టను మీద చేయివేసి అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంటూ "హేస్టన్! నేను చెప్పేది విను. నా మాట నమ్ము" అన్నాడు.

"నువ్వు చెప్పిన ప్రతిమాట నమ్మాను." హేస్టను మాట చురకలా తగిలింది. అయినా యెలాగో నిగ్రహించుకున్న ప్రసాదరావు అసలేం జరిగిందో చెప్పసాగాడు:

"విను హేస్టన్! మన పరిచయం యేర్పడి మిత్రులుగా మనిద్దరం దగ్గరగా వచ్చినప్పటినుంచి హిందూదేశం అంటే నీ కెంత అభిమానమో, హిందువులంటే ఎంత శ్రద్ధో-వాళ్ళ ఆచారాలమీద నీ కెంత గౌరవమో నేను సరిగానే గ్రహించాను. మాపట్ల నీకున్న ఆదరానికి, అభిమానానికి

అప్పుడప్పుడు గర్వించేవాడిని కూడా. సమయం దొరికినప్పుడల్లా మా గురించి మా ఆచారాల గురించి, మా ఆడవాళ్ళ గురించి, మా ఆచార వ్యవహారాల గురించి నువ్వడిగినప్పుడు అంతా వివరంగా చెప్పటం, నీకు తెలిసేలా చెప్పి మరింత కుతూహలాన్ని రేకెత్తించటం నాకు సంతోషంగానే ఉండేది. అవన్నీ వదిలెయ్యి. ఆ రోజు బహుశా నాకేగాదు, నీకూ గుర్తుండి ఉంటుంది. నాభార్య ఫోటో తెప్పించమని అడిగావు. అవీ పూరికే గాదు. నువ్వు మంచి చిత్రకారుడివి. ఇంతవరకూ చాలా దేశపు ఆడవాళ్ళని చిత్రించానుగాని, హిందూ దేశపు స్త్రీని చిత్రించలేదని, చిత్రించాలని ఉందనీ అప్పుడప్పుడు నాతో అంటూ వచ్చావు. నీవు పైకి చెప్పకపోయినా సుశీల ఫోటో అడగడంలో ఉద్దేశం అదేనని నాకుతెలుసు. కాని ఒకటి ఆలోచించు హేస్టన్! ప్రపంచంలో మగవాళ్ళకి కురూపు లయిన భార్యలు ఉంటే ఉండవచ్చుగాక, కాని వాళ్ళని బయటకి సగర్వంగా ఏ మగాడు చెప్పలేడనుకుంటాను. నువ్వు ఫోటో అడిగే వరకూ నాకు సుశీల అందం గురించి ప్రశ్నే రాలేదు. చిన్నప్పటినుంచి మేం ఇద్దరం ఒకచోట పెరిగాం. పెళ్ళి చేసుకున్నాము. ఎప్పుడూ సుశీల మనసే తప్ప శరీరం ఎలాంటిది అన్న వివరమే నాకు రాలేదు. ఫోటో కోసం నువ్వు వత్తిడి చేశావు. నాకు తెలుసు: సుశీల ఫోటో నీలో కళాకారుడిగా చూపిస్తున్న నీ ఆసక్తి చంపేస్తుందని. రెండురోజులపాటు నా కెటూ పాలుపోలేదు. నా భార్య అందగత్తెకాదు-అని చెప్పటానికి సిగ్గుపడ్డాను. ఏదో బలహీనత నన్ను చెప్పనివ్వలేదు. నువ్వు మంచి పెయింటర్‌వి. అందం గురించి నీకు తెలిసినంతగా చాలా కొద్దిమందికి తెలుసునని నాకు తెలుసు. అదేగాక చాలా ముఖ్యమైన విషయం: నా భార్య సుశీలలో నువ్వు హిందూదేశపు స్త్రీని చూడాలని ప్రయత్నిస్తున్నావు.

"హేస్టన్! నా జాతిలోనే కాదు- ప్రతి జాతిలో సుశీల లాంటివాళ్ళు ఉంటారు. వాళ్ళకు జాతికి చిహ్నంగా ప్రతినిధిగా నిలబడే హక్కు లేదన్న సంగతి మనకు తెలుసు. అందుకే ఆలోచించి బుర్ర బద్దలు చేసుకొని చివరికీ నిర్ణయానికి వచ్చి యిక్కడే ఈ హైద్రాబాద్‌లోనే ఓ ఫోటో స్టూడియో ఉన్న నా స్నేహితునికి అందంగా ఉన్న ఓ అమ్మాయి ఫోటో పంపమని రాశాను అతను పంపాడు. అది నీకిచ్చి నా ఫ్రండ్‌దని

చెప్పాలనుకున్నాను. కాని గుర్తుతెచ్చుకో. నువ్వసలు నన్ను ఊపిరి ఆడనిస్తేనా! నా భార్యదే అనుకున్నావు, అభినందించావు. కాదు అని తెలియజేసే అవకాశమే ఇవ్వలేదు నాకు. పైగా ఆ క్షణంలోనే అక్కడున్న మన మిత్రులకి రావు భార్య అని చూపించావు. అంతటితో ఊరుకోలేదు. లైఫ్ సైజులో పెయింట్ చేస్తానన్నావు, చేశావు. ఎగ్జిబిషన్‌లో పెట్టావు. ఎగ్జిబిషన్ అంతటకీ దానికి బాగా పేరు వచ్చినమాట నిజమే. "హిందూదేశపు అందం" అన్న ఆ బొమ్మని చూసి అందరూ మెచ్చుకుంటూ 'యెవరీ అమ్మాయి? యెక్కడ సంపాయించావు?' అని అడిగినప్పుడల్లా నన్ను చూపించి నా ఫ్రెండ్ భార్యఅని చెప్పేవాడివి. గర్వంతో నీ ఛాతీ ఎంత పైకి లేచేదో! తప్పు చేశాను, దీనికి నాకు అర్హత లేదు- అన్న బాధతో నేనెంత కుంగిపోయేవాడిని. తర్వాత మెల్లమెల్లగా నేను దీనికి అలవాటు పడిపోయాను. దానివల్ల ప్రమాదం నాకేం కన్పించలేదు. అందుకే ఆ చిన్న ఫోటో-ఎవరో తెలియని అమ్మాయి ఫోటో నీకిచ్చాను. నేను చేసింది పొరపాటే. ఒప్పుకుంటాను. నా యీ పొరపాటు నీకెప్పుడో చెప్పాలని ఎంతగానో ప్రయత్నించాను. కాని నాకు అవకాశం రాలేదు. ఇప్పుడు చెప్పు హేస్టన్! నువ్వు వస్తున్నావంటే యెంతో సంతోషం అన్పించింది. నేను నీనుంచి పారిపోయినమాట నిజం. సుశీలని నీకు చూపించాల్సి వస్తుందని భయపడ్డాను. కాంప్‌లో ఒంటరిగా కూర్చొని నేనుపడ్డబాధ భగవంతుడికి తెలుసు. నన్నర్థం చేసుకోగలిగితే నన్ను క్షమించు. నా కిప్పుడు నిజంగానే తేలికగావుంది...."మంచం మీదనుంచి రావు, హేస్టన్‌కి దూరంగా వెళ్ళి సిగరెట్ వెలిగించుకుంటూ అన్నాడు.

ఇద్దరిమధ్య నిశ్శబ్దం ఏర్పడింది. రెప్పవాల్చటం; ఊపిరిపీల్చటం మర్చిపోయి రావు చెబుతున్న ప్రతి అక్షరాన్ని శ్రద్ధగా వింటున్న హేస్టన్ మెల్లగా లేచి సరిగ్గా కూర్చున్నాడు.

"ఒక్కోసారి పరిస్థితులు మనిషిని చిత్రంగా ఆడిస్తాయి!" కిటికీ దగ్గరగా వెళ్ళిన రావు హేస్టన్ వయిపు వీపు పెట్టి బయటకు చూస్తూ అన్నాడు. అతనికిప్పుడు తేలికగా వుంది. జరిగింది హేస్టన్‌కి తెలిసింది. అతనిదృష్టిలో తను వంచకుడేమోనన్న బాధ యిహ తనకుండదు.

వెనుకనుంచి భుజంమీద చెయ్యి పడడంతో తల తిప్పి వెనక్కు తిరిగి చూశాడు- హేస్టన్ రావు భుజాలుపట్టి తన వయిపు తిప్పుకుంటూ "క్షమించు రావ్! జరిగినదాంట్లో నాకూ సగభాగం ఉందని ఒప్పుకుంటు న్నాను" అన్నాడు. ఇద్దరి చూపులు కలుసుకున్నాయి. "థాంక్స్!" రావు మరో సిగరెట్ తీసి హేస్టన్ నోట్లోపెట్టి లైటరుతో వెలిగించాడు.

"అయితే ఈ అమ్మాయి యెవరైవుంటుంది? డైరీలో ఫోటోవంక చూస్తూ హేస్టన్ అన్నాడు.

"ఎవరో నాకు తెలియదు. కానీ అదృష్టవంతురాలు!" "యెందు వల్ల?" ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు హేస్టన్. "కాదా మరి! ఊరూ పేరూ తెలియకుండా—తన విషయం తనకి తెలియకుండానే నీలో ఇలాంటి స్థానం ఏర్పరచుకోవటం. నువ్వు పెయింట్ చేస్తున్నప్పుడే అనుకు న్నాను." రావుతోపాటు హేస్టన్ కూడా నవ్వాడు. అతనికికూడ చిత్రం గానే ఉంది.

"రావ్! నేనీ అమ్మాయిని చూడాలి ఎలాగైనా సరే - చూడందే అమెరికా వెళ్ళను!"

"అసంభవం! ఆ ఫోటో చాలా పాతది. మా హిందూదేశంలో ఆడపిల్లలని నమ్మటానికి వీల్లేదు. ఈ రోజు అమ్మాయిలా వుండి, రేపు చూస్తే అమ్మమ్మలా అయిపోతారు."

"ఎలా ఉన్నాసరే, నేను చూసితీరాలి రావ్! నాకెందుకో బలంగా అనిపిస్తుంది-చూడందే నేనసలు వెనక్కు వెళ్ళలేను."

"ఆ అమ్మాయి యెవరో, ఎక్కడుంటుందో ఎలా తెలుస్తుంది? పెళ్ళయిపోయి వుండవచ్చు."

"లేదు లేదు. అయివుండదు. అందమైన ఈ కళ్ళు నాకోసమే చూస్తుండి వుండవచ్చు. అసలందుకే, ఈ అమ్మాయి కోసమే నేను ఇండియా రావటం తటస్థించిందేమో! ప్లీజ్! నువ్వు ఇప్పుడైనా ఆఫీసుకి శెలవుపెట్టి తీరాలి. మనం మొదట ఆ ఫోటో స్టూడియోలో వాకబు చేద్దాం!" హేస్టన్ అన్నాడు.

ఆ రాత్రి హేస్టన్ పడుకున్నాడన్న మాటేగాని అసలు నిద్ర పట్టలేదు. కుడిచెయ్యి తలకింద పెట్టుకుని యెడంచేత్తో ఫోటో చూస్తూ

చాలాసేపు అలాగే ఉండిపోయాడు. థ్యాంక్ గాడ్! ఇంత అందమైన అమ్మాయి రావు భార్యకాదు అని గుర్తుకువస్తే ఇప్పుడెంతో రిలీఫ్‌గా వుంది! ఇదివరకల్లా ఆ ఫోటో రావు భార్యగా, సుశీలగా గౌరవం మటుకే వుండేది. ఆలోచనలకి పరిమితి వుండేది. ఇప్పుడు ఆలోచన్లు హద్దుదాటి ప్రవహిస్తున్నాయి. ఇదివరకు స్నేహితుడి భార్యగా మనసులో ఓ మూలమటుకే స్థానం సంపాయించుకున్న ఈ ఫోటో ఇప్పుడు ఇంతయై అంతయై అన్నట్టు మనసంతా ఆక్రమించుకొన్నది. రెప్ప వాల్చకుండా ఫోటోవైపే చూస్తున్న అతనికి ఒక్కసారి ఆ ఫోటోలోని అమ్మాయి సజీవంగా కదిలి, అందమైన ఆ మొగాన్ని తన చేతులలోకి తీసుకున్నట్లు, దూరంగా ఏవో సుందర దృశ్యాలు పరిశీలిస్తున్నట్టు అనుభూతిని సూచించే ఆ సోగకన్నులు తన పెదవుల్తో సున్నితంగా తాకుతున్నట్టు అన్పించింది. తను ఆ అమ్మాయిని ఎక్కడ ఏ మారుమూల ఉన్నాసరే వెతికి పట్టుకోవాలి! పట్టుకుని ఎలాగయినాసరే తన స్వంతం చేసుకుని అమెరికాకి వెంట తీసుకెళ్ళిపోవాలి. అసలు మొట్టమొదట రావు ఇచ్చిన ఫోటో చూసినప్పడే తను అదోరకంగా ఫీలయ్యాడు. అది కేవలం అందంచూసి అనుకున్నప్పుడు. ఒకవేళ రావు అన్నట్టు ఈ పాటికి పెళ్ళయిపోతే! ఉహు కాదు, అయివుండదు. తనకోసమే ఎదురు చూస్తోందేమో! హేస్టన్ చేతిలో ఉన్న ఫోటోని చెంపలకి, నుదుటికి, కళ్ళకి తాకించుకుంటూ "ఐ లవ్ యూ, మై డార్లింగ్!" అనుకున్నాడు.

మర్నాడు మిత్రులిద్దరూ కలిసి ఫోటో స్టూడియోకెళ్ళారు. వీళ్ళు అడిగిన ఫోటో తాలూకు అమ్మాయి యెవరో, ఎక్కడ వుంటుందో వారు చెప్పలేకపోయారు. స్టూడియో యజమాని అసలు రావుకి తను ఫోటో పంపిన సంగతికూడ మర్చిపోయాడు.

"నేను మొదటే చెప్పాను. చాలా అసంభవం!" స్టూడియోలోంచి బయటికొస్తుండగా అన్నాడు రావు. కాని హేస్టన్‌కి నిరాశగా తోచలేదు. అతనికి తెలియని, అర్థంగాని శక్తి ఒకటి "లేదు లేదు - ఆ అమ్మాయి కన్పిస్తుంది, కన్పించి తీరుతుంది!" అని వెర్రిగా అరవటం మొదలుపెట్టింది.

హేస్టన్ అనుకున్నదానికంటె మరోరోజు ఎక్కువే ఉన్నాడు. ఆ ఒక్క రోజు రావ్ ఒక్క క్షణంగూడ విడిచిపెట్టలేదు. తనఇంట్లో తమ్మప్రక్కనే హిందువుల ఆచారం పాటిస్తూ హేస్టన్‌ను కూర్చోపెట్టుకున్నాడు. ఈ సారి సుశీల తనే స్వయంగా వడ్డించింది. హేస్టన్‌కీసారి సుశీల మొదట కన్పించినంత వికృతంగా కన్పించలేదు.

ప్రోగ్రాం ప్రకారం హేస్టన్ రావ్ దగ్గర శెలవు తీసుకుని బెంగుళూరు వెళ్ళిపోయాడు. అతడికి వీడ్కోలు ఇవ్వడానికి సుశీల, పిల్లలు గూడా వచ్చారు. ఆఖరిసారిగా వీడ్కోలు ఇస్తూ "ఫోటో గురించి మర్చిపో" అని హెచ్చరించాడు రావు. "అది అసంభవం. ఆ ఫోటో మర్చిపోతే ఇండియానే మర్చిపోయినట్టు అవుతుంది. ఎలాగయినాసరే చూసి తీర్తాను అన్పిస్తోంది నాకు." నవ్వుతూ జవాబిచ్చాడు హేస్టన్. ఈ కొద్ది కాలంలోనే ఆ ఫోటోలోని అమ్మాయి అతనికి ప్రపంచంలోకెల్లా ప్రియాతిప్రియమైన వస్తువైపోయింది.

ప్రోగ్రాం ప్రకారం హేస్టన్ రాష్ట్రం రాష్ట్రం మారుతూ ఇండియాలోని అతి ముఖ్యమైన ప్రదేశాలు, చారిత్రాత్మక స్థలాలు చూస్తున్నాడు. ప్రభుత్వం తనకోసం ప్రత్యేకంగా ఏర్పరచిన కార్యక్రమాలలో పాల్గొంటున్నాడు. విందులలో ప్రసంగిస్తున్నాడు. తన గౌరవార్థం ఏర్పరచిన సభలలో మాట్లాడుతున్నాడు. మొత్తానికి ఎక్కడున్నా, ఏం చేస్తున్నా, సభలో వేదికమీద నిలబడి మాట్లాడుతున్నా, విందులో ముఖ్యమయిన వాళ్ళమధ్య కూర్చుని భోంచేస్తున్నా, ఎక్కడ ఏ కాస్త ఆడవాళ్ళ గుంపు కన్పించినా హేస్టన్ పరీక్షగా వాళ్ళవైపే చూస్తున్నాడు. చారిత్రాత్మక స్థలాలు చూడటానికి వెళ్ళినప్పుడు ఓ కంట వాటి కళానైపుణ్యాన్ని పరిశీలిస్తూనే మరోకంట అక్కడికి వచ్చిన వాళ్ళని పరికిస్తుండేవాడు. ఇండియాలో అతను ఉండవలసిన రోజులు క్షణాల్లా గిర్రున తిరిగిపోతూనే ఉన్నాయి. హేస్టనుకి తన ఫోటోలో ఉన్న అమ్మాయి మాట అటుంచి కనీసం అలాంటి పోలికలున్న అమ్మాయిగూడ కన్పించలేదు. "కన్పిస్తుంది. కన్పించి తీరుతుంది" — అన్న అతని దృఢమైన నమ్మకం హారతి కర్పూరంలా హరించుకుపోసాగింది. వంట్లో బాగా లేదని, ప్రయాణంచేసే స్థితిలో లేననీ డాక్టర్ సర్టిఫికెట్స్‌తో ఎలాగో కష్టపడి

ఉభయ ప్రభుత్వాల దగ్గర మరో వారం రోజులు ఉండేందుకు అనుమతి సంపాయించుకున్నాడు. పోనీ, తను ఊహించినట్టు తన కోసం వేచి ఉండకపోతే మానె, పెళ్ళయి పిల్లల్తోనే ఆ అమ్మాయి ఒక్కసారి కన్పించ గూడదూ! దూరంనుండి అయినా ఒక్కసారి చూస్తే తృప్తిగా వెళ్ళిపోగలడు.

హేస్టన్ సంపాయించుకున్న అనుమతిలో మరి నాలుగు రోజులే మిగిలినాయి. ఫోటోలో అమ్మాయికోసం వెతికి వెతికి వేసారి ప్రయాణపు బడలికతో కొద్దిగా అలిసిన హేస్టన్ తన ప్రయాణంలో ఆఖరి ప్రోగ్రాంగా తుంగభద్ర డామ్ వచ్చాడు. ఇక్కడ హేస్టన్ స్నేహితుడికి పినతల్లి కొడుకు అయిన జాన్ డామ్ ఇంజనీర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. ఉద్యోగరీత్యా నాలుగు సంవత్సరాలనుంచి ఇండియాలోనే ఉన్న జాన్ దంపతులకి హిందువుల ఆచార వ్యవహారాలు, వాళ్ళ వేష భూషణాలు తెలియటమే గాక వాళ్ళ భాషగూడ మాట్లాడడం, అర్థం చేసుకోవడం వచ్చింది.

తమ స్వదేశాన్నుంచి వస్తున్న ఈ మిత్రుడిని జాన్ దంపతులు అర్భాటంగానే ఆహ్వానించారని చెప్పాలి. హేస్టన్ కోసం డామ్‌కి కుడి వైపున ఎత్తుగా కొండమీద పంపా దర్శన్‌కి ప్రక్కగావున్న "వైకుంఠం" గెస్టుహౌస్‌లో బస ఏర్పరిచారు. మర్నాడు సాయంత్రం డామ్‌లో వున్న ముఖ్యమైన ఉద్యోగస్తులందరికీ పరిచయం చేయటం కోసం తమ ఇంట్లో చిన్న టీ పార్టీలా ఏర్పాటు చేశారు.

పార్టీ అందరికీ అనుకూలంగా ఉండే పదార్థాలతో అందంగా పొందికగా ఏర్పాటు చేయబడింది. మిసెస్ జాన్ కూడా ఇండియన్స్‌లా చీరకట్టుకొని స్లీవ్‌లెస్ బ్లవుజ్ వేసుకుంది. పొడుగ్గా బలంగా వున్న మిసెస్ జాన్ ఈ బట్టల్లో చాలా అందంగా ఉందనీ, తనకీదేశపు ఆడ వాళ్ళు ధరించే ఈ దుసులు చాలా ఇష్టమనీ ఆవిడని అభినందిస్తూ చెప్పాడు హేస్టన్. ఆరు గంటలు కాగానే ఒక్కొక్కరే రావటం మొదలు పెట్టారు. వచ్చిన ప్రతి వ్యక్తికి జాన్ దంపతులు హేస్టనుని పరిచయం చేశారు. వచ్చిన వాళ్ళలో ఇద్దరు ముగ్గురు జపనీస్ ఇంజనీర్స్ తప్పితే మిగతావాళ్ళంతా ఇండియన్సే. దాదాపు రావులా వున్నవాళ్ళే! వాళ్ళ వెంటవచ్చిన ఆడవాళ్ళు గూడ చాలా సామాన్యంగా ఉన్నారు. వాళ్ళల్లో

చాలామంది హేస్టన్ను నమస్కరిస్తుంటే కనీసం కళ్ళెత్తిగూడ చూడలేదు. ఇద్దరుమటుకు హేస్టనుని వచ్చీరాని ఇంగ్లీషులో ఏదో అడిగారు. వాళ్ళిద్దరు కూడ వేషభాషల్లో ఆడంబరం తప్పితే సహజంగా మనసుని ఆకరించే అందంగా ఏం కన్పించలేదు. దాదాపు అంతా వచ్చేశారు కాబోలు మిసెస్ జాన్ మరోసారి ఆడంబరంగా హేస్టన్ని పరిచయంచేసి పార్టీ మొదలు పెట్టడానికి ఉపక్రమించింది. హేస్టన్ హాలులో గోడవారగా వున్న పియానో ముందున్న స్టూలుమీద కూర్చుని పియానో మెట్లు నొక్కసాగాడు. ఇవాళ అతని మనసెందుకో చాలా ఉదాసీనంగా వుంది రెండు రోజుల గడువుంది తనకు. ఇండియానుంచి వెళ్ళిపోవాలి. ఫోటోలో ఆ అమ్మాయి యిహ జన్మలో కన్పించదు. ఇక్కడ ఏర్పడిన ఈ పార్టీ దాదాపు ఆఖరిదని చెప్పవచ్చు.

పరధ్యానంగా మెట్లు ఎక్కుతున్న హేస్టన్ దగ్గరగా వచ్చి ప్రక్కగా కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంటూ "ఏదయినా పాటవస్తే పాడు" అంది మిసెస్ జాన్.

"నిజం! మాకూ వినాలనిపిస్తోంది." దూరంగావున్న టేబిల్ దగ్గర నుంచి ఎవరో రిక్వెస్టు చేశారు.

"పాడవోయ్, చాలారోజులైంది విని." పైప్ కాల్చుకుంటున్న జాన్ హేస్టన్ని చూస్తూ బలవంతం చేశాడు.

"పాటా! నేనా?" హేస్టన్ చిన్నగా నవ్వాడు. అతనికి పాడటం అంత బాగా రాదు. కాని, పాడితే కంఠం మటుకు అసహ్యంగా వుండదు.

హేస్టన్ కెదురుగా కూర్చుని అతనివైపు ఆసక్తిగా చూస్తున్న మిసెస్ జాన్ కూర్చున్నదల్లా హఠాత్తుగా లేచి "హల్లో సుజాతా! రా-రా. నువ్వు రావనుకున్నాను ఇంత ఆలస్యం చేసావేం?" ప్రశ్నలు వేస్తూనే ఎదురు వెళ్ళింది. అందరూ వెనక్కు తిరిగి గుమ్మంవయిపు చూశారు. కూర్చునే అలా పియానో మెట్లు నొక్కుతూనే హేస్టన్ తల లిప్పి భుజంమీదుగా వెనక్కు చూశాడు. అంతే! అతని ఆకుపచ్చటి చిన్న చిన్న కళ్ళు వెడల్పు అయినాయి. వేళ్ళు పియానో మెట్లని హఠాత్తుగా వదిలేసినాయి. హేస్టన్ లేచి నిలబడ్డాడు. క్షణంసేపు అతని కళ్ళు తనని

మోసం చేస్తున్నాయేమో అనే భ్రమ కల్గింది. గుమ్మంలో ఎర్రటి చిన్న చిన్న గులాబీలు మాలగా గ్రుచ్చినట్టున్న భుజాల చుట్టూ బంగారు రంగులో అందంగా పూలు కుట్టబడిన అంచుగల తెల్లటి చీరతో మెరుపు లాటి చిరునవ్వు మొహంమీద మెరిసిపోతూండగా పాలరాతి బొమ్మలా హాలులో మిసెస్ జాన్ చేతిలో చేయివుంచి ఒక కాలు గుమ్మం అవతల, ఒక కాలు గుమ్మంలోపల వేసి నిలబడి మాట్లాడుతున్న వ్యక్తి సుజాత! హేస్టన్ మిసెస్ జాన్ పిలవకుండానే నిద్రలో లేచి నడుస్తున్నవాడిలా, రెప్పవేస్తే కళ్ళముందు కన్పిస్తున్న కల చెరిగిపోతుందేమోననే భయంతో రెప్పవాల్చకుండా అలాగే ముందుకు వచ్చాడు.

"సుజాత ఇక్కడ పనిచేస్తున్న జె.ఇ. లలో ఒకరైన భాస్కరం గారి భార్య. సుజాతా! తెలుసుగదా? హేస్టన్" మిసెస్ జాన్ పరిచయ వాక్యాలు అతని చెవిని పడనేలేదు. అవే సోగకళ్లు, ఆ పెదవులు. సందేహం లేదు.

"సుజా! వాట్ ఎ లవ్లీ నేమ్?" మతిపోయిన వాడిలా సుజాత వైపు పరీక్షగా చూస్తున్న హేస్టన్ పరధ్యానసగా మర్చిపోయి కరచాలనం కోసం చెయ్యి జాచాడు.

"నో! మగవాళ్ళతో చేతులు కలపటం ఈ దేశపు ఆడవాళ్ళకి ఆచారంగాదు." చక్కటి ఇంగ్లీషులో వేయి వెన్నెలలు విరుస్తున్న చిరు నవ్వుతో మెతగా జవాబు చెప్పింది సుజాత.

మిసెస్ జాన్ నవ్వి, సుజాత భుజంమీద తట్టి లోపలకు తీసుకు వెళ్ళింది. వాళ్ళ వెనకే వస్తున్న హేస్టన్ని మిస్టర్ జాన్ ఆపి తాము మాట్లాడుతున్న పాలిటిక్సులోకి దింపబోయాడు. ఆయన మాటల్లో ఒక్క అక్షరంగాని, కనీసం దాని పొల్లుగూడ వినని హేస్టన్ కూర్చోమన్న ఆయన చేతిని వదిలించుకుని సుజాత కూర్చున్న వైపు వచ్చేశాడు. అత నికి యీ మనుష్యులు, ఈ పార్టీ-దీని గంద్రగోళం ఏమీ విన్పించటం లేదు. ఒక్క సుజాతే కన్పిస్తోంది. తను వూహించిన దానికంటే అందంగా వుంది. సజీవంగా కళ్ళముందు కదులుతున్న ఈ అందం అతన్ని వెర్రివాణ్ణి చేసేస్తోంది. గుడ్‌గాడ్! హేస్టన్‌కి రెండు చేతులుచాచి బొమ్మలా పొందికగా కూర్చుని మిసెస్ జాన్‌తో మాట్లాడుతున్న

సుజాతని పట్టుకుని పైకెత్తి ఎక్కడికన్నా దూరంగా వంటరి ప్రదేశానికి పారిపోవాలనిపిస్తోంది. అక్కడ గాలి, వెలుతురు, నీరు తప్ప మనుష్యులుండకూడదు. పెళ్ళియిందిట. మధ్యలో మనసు బాధగా మూగవోయింది.

'నాన్సెన్సు! ఈ అమ్మాయి నాది. ఈ సౌందర్యం కోసమే, యీ రత్నాన్ని పొందటం కోసమే నేను ఇండియా వచ్చాను.' దృఢంగా అనుకున్నాడు.

పార్టీ జరుగుతున్నంతసేపు హేస్టన్ చూపులు సుజాతని అనుసరిస్తూనే వున్నాయి. ప్రతి కదలికని గమనిస్తూనే ఉన్నాయి. మధ్య మధ్య అనుకోకుండా సుజాత చూపులు తనతో కలిసినప్పుడు మటుకు అతనికి కాలం ఆగిపోయినట్టే అన్పించింది. ఒక ప్లేటులో స్వీట్స్, యాపిల్ ముక్కలు పెట్టి తెచ్చి సుజాత కిచ్చాడు. క్షణంసేపు అతను చూపుతున్న ఈ ప్రత్యేకతకి ఖంగారుపడిన సుజాత "థాంక్స్!" అంటూ తీసుకుంది. హాల్లోవున్న మిగతా అందరి దృష్టి దీనిమీద పడకపోలేదు. దూరంగా అక్కడక్కడా కూర్చున్న ఆడవాళ్ళకి యిది అసూయాకారణం గూడ అయింది.

పార్టీ అయిపోయింది. అందరితోపాటు సుజాత కూడా శెలవు తీసుకొని వెళ్ళిపోయింది. హేస్టన్ ఎంత ప్రయత్నించినా ఒక్క నిమిషం సుజాతతో మాట్లాడే అవకాశం దొరకలేదు. సుజాత వెళ్ళిపోగానే ఓ ప్రక్కగా నిలబడిపోయిన హేస్టన్, అందరూ వెళ్ళిపోగానే మిసెస్ జాన్ దగ్గరకు ఆత్రంగా పరుగెత్తుకొచ్చి "యీ సుజా అన్న అమ్మాయి ఎవరు?" అన్నాడు.

"సుజా కాదు, సుజాత."

"ఆదేలే, ఎవరు?"

"చెప్పాను కదూ - జె.ఇ.ల్లో ఒకతని భార్య అని."

సుజాతపట్ల అతని ఆసక్తి మొదట్లోనే గ్రహించింది మిసెస్ జాన్.

"నేను ఆ అమ్మాయిని యింకోసారి కలుసుకోవాలి-ఎలా?"

ఆదుర్దాగా అడిగాడు. జాన్ దంపతులిద్దరూ మొహ మొహాలు చూసుకున్నారు. మిసెస్ జాన్, హేస్టన్ మాట విననిద్దానిలా పని చూసుకో సాగింది.

"నిజం. ఆ అమ్మాయి నింకోసారి నేను చూడాలి. వంటరిగా ఎక్కడయినా సరే."

పైప్ కాల్చుకుంటున్న మిస్టర్ జాన్, దగ్గరగావచ్చి, హేస్టన్ భుజం మీద చేయి వేస్తూ తట్టి "అబ్బాయ్ అందమైన ఆడపిల్ల కన్పించ గానే చేయి జాచి అందుకోటానికి ఇది అమెరికా కాదు, జాగ్రత్త! ఇక్కడి వారికి ప్రాణాలకంటె ఆచారాలు ముఖ్యం" అన్నాడు హితబోధ చేస్తున్న మత గురువులా మొహంపెట్టి.

"అబ్బెబ్బె. అదిగాదు—నే నడగటంలో ఉద్దేశ్యం." హేస్టన్, జాన్ దంపతులకి సుశీల ఫోటో సంగతి చెప్పాడు. అందులో రావ్ భార్య అని చెప్పటం, తను పొరబడటం, సుశీలని చూసి షాక్ తినటం యివి మటుకు మినహాయించేశాడు.

"అరె, గమ్మత్తుగానే ఉందే" అంది మిసెస్ జాన్ కుతూహలంగా.

"అబద్ధంగాదు. గెస్టు హౌస్‌కి మీరిప్పుడొస్తే నేనా ఫోటో చూపిస్తాను."

"ఇదిగో ఏమయినా - ఆ అమ్మాయిని నువ్వు వంటరిగా కలుసుకోవాలి అనుకోవటం మటుకు వెర్రితనం. పెళ్ళయిన పిల్ల. ఇదేదైనా బయటకువస్తే నీ పరువు, మా పరువు ఇద్దరిదీ దక్కదు. ఆ ఆలోచన మటుకు అంతటితో విరమించు. ఇంక ఎన్ని కథలన్నా చెప్పు వింటాం" అని అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు జాన్.

జాన్ వెళ్ళిపోయినవంకే దిగులుగా చూస్తుండిపోయిన హేస్టన్‌ని చూస్తే మిసెస్ జాన్‌కి జాలేసింది. ఆ రాత్రి గెస్టుహౌస్‌లో హేస్టన్ డైరీలో ఫోటో చూసింది. సందేహం లేదు. అది సుజాతదే. సుజాత వాళ్ళింట్లోగూడ యిదే ఫోటో పెద్దదిగా ఫ్రేమ్ కట్టించి వుంది. మరోసారి వివరంగా హేస్టన్ నోటినుంచి కథంతా విన్న తర్వాత తనెలాగైనా సుజాతతో వంటరిగా కలుసుకునే ఏర్పాటు చేస్తానని మాట యిచ్చింది.

మాట యిచ్చే ముందు సుజాత అభిప్రాయం తెలుసుకోకుండా హద్దుమీరి ప్రవర్తించనని హేస్టన్ దగ్గర మాట తీసుకుంది.

ఆ రాత్రి హేస్టన్ నిద్రపోలేదు. ఫోటోలో కంటె ఎంత బాగుంది సుజాత! ఫోటోలో అమాయకంగా ముగ్ధురాలిలావుంది. ఇవతల నిండుగా హుందాగా ఉంది. అవునుమరి. అది నాలుగైదు సంవత్సరాలనాటిఫోటో. అప్పటికి బహుశా ఏ యిరవైయేళ్ళో వుండవచ్చు. ఫోటోలో సుజాత కంటె ఇవతల కన్పించే సుజాతలో పరిపూర్ణత కన్పిస్తోంది. హేస్టన్ ఫోటో వెనుక అందంగా పెయింట్ వేసినట్టు "సుజా" అని చెక్కుతూ కూర్చుండి పోయాడు.

అతని మనసులో రేగుతున్న ఈ తుఫానుకి తను కారణం అని ఏమాత్రం తెలియని సుజాత ఆ రాత్రి ప్రతిరాత్రిలాగానే నిశ్చింతగా నిద్రపోయింది. చిన్నప్పటినించి ఎక్కడికి వెళ్ళినా, ఎంతమందిలోవున్నా అందరిచేత యిలా ప్రత్యేకం గుర్తింపబడటానికి అలవాటు పడిపోయిన సుజాతకి యిది పెద్ద విశేషంగా కన్పించలేదు. ఇదివరకు ఒకళ్ళిద్దరు ఫారినర్స్‌ని సుజాత చూసింది. వాళ్ళతో పరిచయంగూడా కలిగింది. కాని వారు యిలా అతనిలా బలంగా, ఠీవిగా, హుందాగా లేరు. మెత్తగా సిల్కులా వున్న జుట్టుతో, ప్రతి అవయవంలోనూ పరిపూర్ణమైన ఆరోగ్యం తొణికిసలాడుతూ మంచి పెయింటర్ అయి, ఒడూ పొడుగూ వున్న ఈ అమెరికన్ గూడా స్వయంగా తనంటే శ్రద్ధాసక్తులు చూపించాడని గుర్తురావడంతో సుజాత మరింత గర్వంగా తృప్తిగా నిద్రపోయింది.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం ఆయన ప్రక్కన నిలబడి వుండగానే మిసెస్ జాన్ సుజాతకి ఫోన్ చేసింది. రాత్రికి వైకుంఠంలో ప్రత్యేకంగా డిన్నర్ ఏర్పాటు చేశామని, ఎలాగూ భర్త ఊళ్ళోలేడు కాబట్టి, వంటరిగానే ఉంది గాబట్టి నువ్వు గూడా వస్తే సరదాగా భోంచెయ్యొచ్చని చెప్పింది. భర్త ఊళ్ళోలేడు, గడియారం చూసుకుంటూ, గంటలు లెక్కపెట్టుకుంటూ పొద్దెలా గడపాలా అని బద్ధకంగా కూర్చున్న సుజాతకు మిసెస్ జాన్ ఆహ్వానం ఆహ్లాదం కలిగించింది. అదీకాక అందంగా పొడుగ్గావున్న ఈ అమెరికన్‌ని మరోసారి చూడాలని మన

సులో రహస్యంగావున్న కాంక్ష కూడా మిసెస్ జాన్ ఆహ్వానాన్ని వెంటనే ఒప్పేసుకునేలా చేసింది. సాయంత్రం ఆరు గంటలకల్లా రెడీ అయి ఉంటే తను వచ్చి "వైకుంఠం" గెస్టుహౌస్‌కి తీసుకు వెడతానని మిసెస్ జాన్ చెప్పింది. సుజాత అంగీకారం తెల్పింది.

ఎలాగో గంటలు గడిచాయి. సాయంత్రమైంది. వైకుంఠం భవనంలో కుడివైపుగావున్న గదిలో హేస్టన్ సుజాతని కలుసుకోబోతు న్నాడు. గది ముందున్న వరండాలో స్తంభాన్నానుకుని నిలబడ్డ హేస్టను బైట పిండారబోసినట్టున్న వెన్నెలని శ్రద్ధగా చూస్తున్నాడు. దూరంగా మర్మర ధ్వనులతో యేదో సంకేతాన్నిస్తున్నట్టున్న తుంగభద్ర రొద! అతను ఇంతకంటె బ్రహ్మాండంగా ఉండి, అద్భుతంగా వున్న ప్రాజెక్టులని చూశాడు. ఇంతకంటె అందమైన రాత్రులు చూశాడు కాని, అతని ముప్పయేళ్ళ జీవితంలో ఈ క్షణాలు ఇలా ఆదుర్దాగా ఒకరి కోసం యెదురు చూడటం పూర్తిగా క్రొత్తగా వుంది. దూరంగా నది మీదనుంచి సన్నగా వీస్తూవచ్చిన చల్లటి గాలి అతని నుదురుని తాకి పొడిపొడిగా ఉన్న జుట్టుని కొద్దిగా రేపుతోంది. మెడలోవున్న టై సన్నగా కదుల్తోంది. ఈ రోజు అతని దుస్తుల్లో ప్రత్యేకత వుంది. జుట్టు దువ్వుకోటంలో శ్రద్ధ కన్పిస్తోంది. మనసులో ఏర్పడిన ఏదో ఖంగారు ప్రతి చర్యలోనూ కదిలి స్థిరంగా ఒక్కచోట నిలబడటంలేదు. కొంచెం సేపు లోపల సోఫాలో కూర్చున్నాడు. ఇంకొంచెంసేపు వరండాలోకి వచ్చి పాంట్ జేబులో చేతులు పెట్టుకుని అటూ ఇటూ పచార్లు చేశాడు. చివరికి వచ్చి స్తంభాన్నానుకొని నిలబడి పోయాడు. సుజాత వస్తుందా? అసలీ జన్మలో మళ్ళీ తను చూస్తాడా? మిసెస్ జాన్ సరిగ్గా రెండు గంటలు గడువు ఇచ్చింది. ఎంత అమూల్యమైన కాలం! స్తంభాన్నాను కుని నిలబడ్డ హేస్టన్ కదిలి మళ్ళీ లోపలకెళ్లాడు. ఒకవేళ సుజాత రానని తిరస్కరిస్తే యేం చెయ్యటం? గోడవారగావున్న డ్రెస్సింగ్ టేబిల్‌కు అమర్చివున్న అద్దంలో ప్రతిబింబాన్ని చూసుకుంటూ ఏమిటో పిచ్చిగా అనుకుంటూండగా ఇంతలో బయట వరండాలోనుంచి "హేస్టన్" అన్న మిసెస్ జాన్ పిలుపు విన్పించింది. ఉలిక్కిపడ్డ హేస్టన్ గిరు క్కున వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. గుమ్మంలో మొహంలో విజయసూచక

మైన చిరునవ్వుతో మిసెస్ జాన్ నిలబడింది. వెనుక సుజాత ఉంది. మిసెస్ జాన్ మాట అంటే సాధించగల సమర్థురాలు. ఇద్దరూ లోపలికి వచ్చి కూర్చున్నారు.

"జాన్ రాలేదూ?" తెలియనట్టు అడిగింది మిసెస్ జాన్.

"ఉహు. ఏనుండి, అరగంట ఆలస్యంగా వస్తానని టెలిఫోను చేశారు." సుజాత ఎదుట అబద్ధం ఆడాల్సి వచ్చినందుకు తనని తనే తిట్టుకుంటూ అన్నాడు హేస్టన్.

మిసెస్ జాన్ సర్దుకుని కూర్చునే టంతలో బాయ్‌వచ్చి ఇంటి వద్దనుంచి ఫోన్ వచ్చిందని చెప్పాడు. మిసెస్ జాను హేస్టన్‌వైపు చూసి అవతల గదిలోకి వెళ్ళింది. అతను టైం చూసుకున్నాడు. సరిగ్గా ఆరున్నరకి హోటల్ వైకుంఠానికి ఫోన్ చెయ్యమని యింట్లో నౌకరుకి ◦ప్పి వచ్చింది. క్రమశిక్షణ కలిగి యజమాని చెప్పింది అక్షరాల పాటించే నౌకరు శ్రద్ధతో ఠంచనుగా 6-30 కి ఫోను చేశాడు. మిసెస్ జాన్ అవతల గదిలోనుంచి ఆదుర్దా అ◦తా మొహంనిండా నింపుకుని "సారీ సుజాతా! మా అబ్బాయి సైకిల్ మీదనుంచి క్రిందపడ్డాడు. దెబ్బలు తగిలాయిట, నేను వెళ్ళాలి" అంది.

"నేను గూడా వస్తాను." కూర్చున్న సుజాత చటుక్కున లేచి సోఫాచేతిమీద పడేసిన షాల్ అందుకోబోయింది.

"నో నో! అవసరంలేదు- నేను కూడా ఒక్క అరగంటలో తిరిగివస్తాను. అసలింతలో జాన్ రానేవస్తారు. మీ యిద్దరూ మాట్లాడు కుంటూ ఉండండి." లేచిన సుజాత రెండు భుజాలమీద చేతులువేసి బలంగా సోఫాలో కూలదోసి హేస్టన్‌వైపు తిరిగి "ఏం హేస్టన్?" అంది. అతను అంగీకార సూచకంగా తలూపాడు.

మిసెస్ జాన్ వెళ్ళిపోయింది. హేస్టన్ గుండె ఏ క్షణంలో గతి తప్పిందో అన్నంత వేగంగా కొట్టుకో సాగింది. అతని చూపులు సోఫాలో పొందికగా మలచిన శిల్పంలా కూర్చున్న సుజాతను పట్టి దగ్గరకు లాక్కుని గుండెలో దాచుకోవాలి అన్నంత తీక్షణంగా చూస్తున్నాయి. ఇద్దరిమధ్య నిశ్శబ్దం ఏర్పడింది ఆ నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదించటానికి ఎవరికీ ధైర్యం చాలటం లేదు. దూరంగా ఉవ్వెత్తుగా లేచిపడుతున్న కెరటాలతో

సది ఉంది, ఉంది బిగ్గరగా అరుస్తోంది. ఎర్రటి హంసలబారున్న తెల్లటి సిల్కుచీర పాదాల వరకూ జీరాడుతున్న కుచ్చేళ్ళతో మంత్రముగ్ధలా మాటలు రానిదానిలా కూర్చుని చీర అంచుని చేత్తో సరిచేసుకుంటూ ఉన్న సుజాతని చూస్తుంటే హఠాత్తుగా అతనికి కాన్వాసు, రంగులు, కుంచెలు కావాలనిపించింది. ఏ మత్తు ద్రవ్యాలూ త్రాగకుండానే-సుజాత అందం చూస్తూంటేనే అతని కళ్ళు మత్తుగా అన్పించాయి. ఎంత అపురూపమైన సౌందర్యం! సౌందర్యంలో ఆ నిశ్చలత్వం మరింత ఆకర్షణీయంగా వుంది. ఇలాంటి సౌందర్యాలు వెలుగుతున్న మంటల్లాంటివి. వీటి వైపు దూరం నుంచి చూడాలే తప్ప దగ్గరగావెళ్ళి చేయి చాచకూడదు. హేస్టన్ జేబులోంచి సిగరెట్ తీసి వెలిగించుకున్నాడు. ఎలా మొదలు పెట్టాలి? ఏమని చెప్పాలి? తను చెప్పబోయేది విన్న తర్వాత సుజాత ఏమంటుంది? క్షణాలు గడిచిపోతూనేఉన్నాయి. టైమ్ జరజర పాకిపోతూ ఉంది. హేస్టన్ వెళ్ళి మంచం ప్రక్కగా గోడవారన టేబిల్ మీద నున్న కాఫీ తీసి కప్పులోపోసి తెచ్చి సుజాత కందించాడు. కళ్ళెత్తి అతనివైపు చూసే సాహసం కోల్పోయిన సుజాత మౌనంగా కప్పు అందుకుంది. ఇద్దరి చేతులు సాసర్ని చెరోచివర పట్టుకున్నాయి.

"ఎంత అందంగా ఉంది చెయ్యి! పొడుగాటి ఆ వేళ్ళని చూస్తేనే మంచి ఆర్టిస్టు అని తెలుస్తుంది" అనుకుంది సుజాత.

"కొద్దిగా వంచుకున్న ఆ తల ఎంతబాగుంది! అందమైన ఆ తలని లాక్కుని....ఒక్కసారి దగ్గరకు లాక్కుని ఆ పాపిడి మధ్య గడ్డం ఆన్చుకోవా"లనిపించింది హేస్టన్‌కి. క్షణంసేపు కాఫీకప్పు వదిలేసి సుజాత భుజాలచుట్టూ చేయివేసి దగ్గరకు తీసుకోవాలని బలంగా అన్పించింది.కాని నిశ్చలంగా కూర్చున్న సుజాతలోని పాషాణంలాంటి పవిత్రత ఏదో అతన్ని దూరంగా నిలబెడ్తోందిగాని దగ్గరకు రానివ్వటంలేదు. హేస్టన్ కప్పు వదిలేశాడు. సుజాత కాఫీ తాగలేదు. పక్కన స్టూలుమీద పెట్టేసింది. ఇక భరించలేని హేస్టన్ జేబులోంచి డైరీతీసి ఫోటో సుజాత కిచ్చాడు. క్షణంసేపు హేస్టన్ చెయ్యి కంపించింది. ఫోటో చూస్తూనే ఉలిక్కిపడింది సుజాత. ఐదు సంవత్సరాల క్రితం విశాఖపట్నంలో బాబాయి కూతురు విశాలకోసం తను ప్రత్యేకంగా తీయించుకుని పంపిన

ఫోటో! ఇది అతని చేతికెలా వచ్చింది? అయోమయంగా, అర్థంగాని దానిలా తలెత్తి హేస్టన్ మొహంలోకి పరీక్షగా ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. అవే కళ్ళు! నల్లటి సోగకళ్ళు! ఆ కళ్ళు, పెదవులు ఆ బుగ్గలు, ఎత్తయిన ఆ మొహం హేస్టన్‌కి 5 సంవత్సరాల నుంచి పరిచయం.

" ఆ ఫోటో-మీదే కదూ?" ఎలాగయితేనేం అతని నోటినుంచి మాట వెలువడింది.

"అవును!" సుజాత కళ్ళల్లో సంభ్రమాశ్చర్యాలు కన్పించాయి. అది గ్రహించిన హేస్టను ఫోటో తిరిగి తీసుకొని దానివైపు చూస్తూ, "ఇలాంటి విచిత్రం ప్రపంచంలో ఎక్కడా జరగలేదేమో--మీకు నేనో కథ చెప్తాను వింటారా?" అన్నాడు. సుజాత వింటానన్నట్టు పసిపిల్లలా తలూపింది. అతను మొదలు పెట్టాడు. మొదట గదిలో సోఫా ప్రక్కగా నిలబడి మెదలు పెట్టాడు. మధ్యలో గదిలో అటూ ఇటూ పచార్లు చేయ సాగాడు. తర్వాత గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళి సుజాతవైపు వీపుపెట్టి తనకి తను చెప్పుకుంటున్నట్లు కొంచెం సేపు పిచ్చివాడిలా రెప్పవాల్చకుండా సుజాతవైపు చూస్తూ సిగరెట్ మీద సిగరెట్ ఆపకుండా వెలిగిస్తూ యెలాగయితేనేం చెప్పటం ముగించాడు. ముగిస్తూ "ఇప్పుడుచెప్పు. రావు భార్యగా అన్ని సంవత్సరాల ఆ గౌరవం కంటె యీ కొద్దికాలంలో ఈ ఆరాధన నన్ను పిచ్చివాడ్ని చేస్తోంది. ఇంతవరకూ నువ్వు కన్పించకపోతే మతి పోతుందనుకున్నాను. ఇప్పుడు నిన్ను చూస్తుంటే మతిపోతోంది. మతి పోగొట్టుకోనటం కంటే ఈ పరిస్థితుల్లో యింకేం చెయ్యాలో నాకు తోచటంలేదు" కుర్చీలో కూలబడిన హేస్టన్ బాధగా అరిచేతుల్లో మొహం రుద్దుకుంటూ కళ్ళుమూసుకుని అన్నాడు. సోఫాలో నిటారుగా కూర్చుని రెప్ప వాల్చటం మర్చిపోయి వింటున్న సుజాతకి అసలు తనెక్కడుందో, ఏం చేస్తోందో తెలియకుండా పోయింది. మంద్రస్థాయిలో విన్పిస్తున్న అతని కంఠస్వరం, ఈ ఫోటో, దాని కథ, అన్నీ హఠాత్తుగా పెనుతుఫానులా చుట్టేసి అసలు తన ఉనికి ఏమిటో, ఎక్కడో తెలియ చేయకుండా చేసేసినాయి.

"థాంక్ గాడ్! నువ్వు చదువుకున్నదానివి. నా భాష నీ కర్థం అవటం నా అదృష్టం. నా బాధ నీకీపాటికి తెలిసి ఉంటుంది. నేనేం

చెయ్యాలిచెప్పు?" గదిలో మళ్ళీ పచార్లు చేస్తూ అన్నాడు. సుజాత జవాబివ్వలేదు. హేస్టన్ మళ్ళీ తనే అన్నాడు:

"ఇందులో నీ ప్రమేయం ఏమీ లేనిమాట నిజమే. జరిగిందానికి నువ్వేమాత్రం బాధ్యురాలివి కావు అన్న సంగతి నాకు తెలుసు. కాని నా వైపు ఆలోచించు...." మాట్లాడుతున్న హేస్టన్ హఠాతుగా ఏదో గుర్తు వచ్చినవాడిలా చేతి వాచీ చూసుకుంటూ, గాడ్! "టైమైపోయింది. మిసెస్ జాన్ వచ్చేస్తుంది" అంటూ, హఠాత్తుగా సుజాతకి దగ్గరగావచ్చి "నేను రెండు రోజులకంటే ఎక్కువ ఉండటానికి వీల్లేదు. వెళ్ళేలోపల మరొక్కసారి కలుసుకుంటానని వాగ్దానం చెయ్యి చెయ్యవూ?" అన్నాడు. అయోమయంగా వున్న సుజాత అలాగేనని తలూపింది.

ఇంతలో వాకిట్లోంచి "హేస్టన్!"అన్న మిసెస్ జాన్ పిలుపు వినిపించింది. హేస్టన్ చప్పునవచ్చి సుజాత కెదురుగుండా వున్న సోఫాలో కూర్చున్నాడు. సుజాత సర్దుకుని మామూలుగా కూర్చుంది. మిసెస్‌జాన్ లోపలికి వచ్చింది. ఆవిడ వెంట మిస్టర్ జాన్‌గూడా ఉన్నాడు. ఆయన వస్తూనే గదిలో నిశ్చలంగా నిర్వికారంగా కూర్చున్న ఇద్దర్నీ ఆరాగా మొహాలవైపు పరీక్షగా పరికించాడు. ఇద్దరూ మామూలుగా ఉన్నారు.

సుజాత కిప్పుడు అర్థం అయింది. ఇది కేవలం కావాలని జాన్ వాళ్ళు తామిద్దరూ ఏకాంతంగా కలుసుకోవటం కోసం ఏర్పాటు చేసిందని. కాని ఎందుకో సుజాతకు కోపం రాలేదు. ఇంటి కొస్తూనే మంచం మీద పడి దిండులో తలదాచుకుంది. అంతా ఏదో విచిత్రంగా ఎక్కడో స్వప్నలోకంలో ఉన్నట్టుంది. వైకుంఠానికి వెళ్ళబోయే ముందు తనకి, వెళ్ళివచ్చిన తనకి ఎంత భేదం! కొన్ని యుగాలు జీవించినంత అనుభవం! ఎవరీ హేస్టన్? తన ఫోటో అతని చేతుల్లోకి వెళ్ళటం ఏమిటి? తనకు తెలియకుండా అతనిలో అంత తుఫాను సృష్టించటమేమిటి? కాదు కాదు. హేస్టనుని తనలో ఆకర్షించింది తన సౌందర్యంకాదు. ఇదేదో పూర్వజన్మ సంబంధం అయివుండాలి. ఈ పరిచయం తన జీవితంమీద ఎలాటి ముద్రవేయబోతుందో! క్షణంసేపు అర్థంగాని భయంతో సుజాత శరీరం కంపించింది. లేదు. లేదు. ఎలాటిముద్రా

పడదు. ఒక అనుభవంగా తీసుకుని మర్చిపోతుంది తను. కాని మర్చి పోవటం అంత సులభమా? అంత తేలికగా తను మర్చిపోగలదా? మరొక సారి వెళ్ళిపోయేలోగా కలుసుకుంటానని వాగ్దానం చేసింది తను. అలా ఎందుకు చేసింది? సుజాత కళ్ళముందు హేస్టన్ రూపమే కదుల్తోంది. చెవుల్లో ఇంకా ఆ మాటలే ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి. ఆ రాత్రి అలా ఆలో చిస్తూండగానే తెల్లవారిపోయింది.

హేస్టన్ గూడా నిద్రపోలేదు. మాటిమాటికి సుజాతే గుర్తురాసా గింది. కొద్దిగా దొరికిన ఈ వ్యవధిలో ఒక విషయం మటుకు స్పష్టంగా తెలిసిపోయింది. అది-సుజాత తను కట్టుబడిపోయిన బంధాలు తెంచు కోదు. తెంచుకునే మనిషికాదు. లేకపోతే అలాంటి నిశ్చలత్వం రాదు. అయినా ఇదేమిటి? మొదటినుంచీ సుజాత ఫోటో తనని యిలా పిచ్చివాడ్ని చేస్తుందెందుకు? రావు భార్య అని తెలిసినప్పుడు చూడాలనిపించింది. కాదని రుజువైనప్పుడు గట్టిగా చూసి తీరాలని మరింత బలంగా అన్పిం చింది. అసలు కన్పించదేమోననే అనుమానం వచ్చినప్పుడు కనీసం దూరంనుంచి చూస్తేనన్నా చాలు తృప్తిపడవచ్చు- అనుకున్నాడు. కాని ఆ తృప్తి యిప్పుడేది? దూరంనుంచి చూస్తుంటే దగ్గరకు లాక్కోవాలని పిస్తుంది. ఏమిటీ అనుబంధం? సుజాతకంటె అందమైనవారు తనకి అమెరికాలో దొరకరూ? ఈ అమ్మాయి మొదటినుంచీ యిలా తనవైపు ఆకర్షించుకుటోంది ఎందుకో!

మర్నాడు జాన్ దంపతులు. హేస్టన్ కలసి హంపీ శిధిలాలు చూడటానికి వెడుతున్నామని, సుజాతని రమ్మనమనీ కబురు చేసింది మిసెస్ జాన్. "క్షమించండి. రాలేను-" చిన్న చీటీమీద అ రెండు ముక్కలు రాసి పంపింది సుజాత. అంతవరకూ తప్పకుండా వస్తుందని యెంతో ఎదురు చూస్తున్న హేస్టన్ తెల్లబోయాడు మిసెస్ జాన్ యేం చెయ్యటమన్నట్టు అతనివైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. "వద్దు -ప్రోగ్రాం డ్రాప్ చేసుకుందాం" అని హేస్టన్ అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

వైకుంఠానికి తిరిగి వచ్చేసిన అతనికి ఏం తోచలేదు. అదేమిటి? సుజాత భయపడిందా? తనని అర్థం చేసుకోలేదూ? క్షణంసేపు యేదో

ఆలోచించిన హేస్టన్ వెంటనే టేబిల్ దగ్గర కెళ్ళి కాగితం తీసుకొని ఇలా రాశాడు:

"సుజా! మరోసారి కలుసుకుందామని వాగ్దానం చేశావు. ఈరోజు యిదేమిటి? ఒక్కసారి కన్పించు. నేను వెళ్ళిపోవటమే నీ ఆదేశం ఐతే తప్పకుండా వెళ్ళిపోతాను. కాని వెళ్ళేముందు నీ దగ్గర సెలవు తీసుకొందేమటుకు నే నిక్కడినుండి కదలలేను. ఎప్పుడొచ్చేది తెలియజేయ్.

హేస్టన్."

వైకుంఠం తాలూకు నౌకరు కుర్రాడు తెచ్చి యిచ్చిన ఉత్తరం చూసుకుని ఖంగారుపడింది సుజాత. మరోసారి అతనితో కలిసి మాట్లాడటం తనకేమాత్రం మంచిది కాదని, వద్దని మనసు చెప్తోంది. కాని తప్పదు. సాయంత్రం వస్తాననీ, ఆరుగంటలకు పార్కు దగ్గరకు వచ్చి నిలబడతానని, వచ్చి తీసుకెళ్ళమని జవాబు రాసింది.

రాసి పంపడం పంపింది కానీ మళ్ళీ భయం! పార్కుదగ్గర యెవరయినా చూసే దీని పర్యవసానం యేమిటి? అలాగని వెళ్ళకుండా ఉందామా అంటే తిరస్కరించటానికి మనసు వప్పుకోవడంలేదు. ఇంటికీ పార్కుకీ నాలుగు ఫర్లాంగులుకూడా లేదు. సుజాత అదృష్టం. ఆరోజు ఉదయంనుంచి మబ్బు మబ్బుగా వున్న వాతావరణం సాయంత్రం అయేసరికి కారు చీకటిలా మూసుకుపోయి కుండపోతలా వర్షం కురవటం మొదలుపెట్టింది.

వాన రాబోతుండటంవల్ల గాబోలు, పీథుల్లో ఎవరూ మనుష్యులు లేరు. పార్కుగూడా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. టపటపమని రాలుతున్న పెద్ద పెద్ద చినుకుల్లో సుజాత భుజాలచుట్టూ షాల్ వేసుకుని బయట కొచ్చింది.

సుజాత పార్కు దగ్గరకు వస్తూనే ప్రక్కగా నిలబడి ఉన్న కారుని చూసింది. సుజాతను చూస్తూనే కారు స్టార్టుచేసి డోర్ తెరిచాడు హేస్టన్. సుజాత కూర్చోగానే కారు కదిలింది. ఎంత ధైర్యం తనకి! ముక్కు, మొహం తెలియని ఈ అమెరికన్ పిలిస్తే రావటం - ప్రక్కన కూర్చోడం ఎంత సాహసం! ఒంటిమీద స్పృహఉండే చేస్తోందా- అన్పించింది.

5 నిమిషాల్లో నిలువుగా ఉన్న కొండని చుట్టుకుంటూ పైకి వచ్చేసింది కారు. వాన బాగా పడుతుండటంవల్ల హోటల్ బయట మనుష్యులెవ్వరూ లేరు. ఇద్దరూ దిగి లోపలికి వచ్చారు. సుజాత నిన్న కూర్చున్న కుర్చీలోనే కూర్చుంది. హఠాత్తుగా మళ్ళీ కాలం ఆగిపోయినట్టు తోచింది. ఏం మాట్లాడాలో, ఎలా మొదలు పెట్టాలో హేస్టన్‌కి తోచలేదు. మళ్ళీ నిన్నటి సమస్యే! సుజాత నిశ్శబ్దంగా కూర్చుంది. ఇంటిదగ్గర అంత బాధగా వచ్చిన ఆలోచన్లు ఇప్పుడు వొక్కటిగూడా లేవు. నిశ్చలంగా నిర్వికారంగా అన్పిస్తోంది. అతనేప్రశ్న అడిగినా జవాబివ్వగలనని తోచింది. ఇద్దరిమధ్య నిశ్శబ్దం ఏర్పడింది.

ఉరుములు మెరుపులతో, ఆకాశం చిల్లుపడ్డట్లు వర్షం కురుస్తోంది. మధ్య దూరంనుంచి ఉధృతంగా ఉరుకుతూ, ఉరకలు వేస్తున్న నది ఉండి ఉండి భయంకరంగా అరుస్తోంది. కిటికీ దగ్గరగా వచ్చిన హేస్టన్ బయట వింతగా గర్జిస్తున్న ప్రకృతివైపు రెప్ప వాల్చకుండ పరీక్షగా చూస్తున్నాడు. అతను నిలపటంలో, అలా బయటకు చూడటంలో ఏదో నిస్సహాయత గోచరిస్తూంది. కిటికీ దగ్గరగా నిలబడ్డ హేస్టన్ కదలి గది మధ్యగా వచ్చాడు. అతని ప్రతి కదలికని సుజాత కన్నులు పరీక్షగా గమనిస్తున్నాయి.

"చివరిసారిగా అడుగుతున్నాను, చెప్పు సుజాతా! నేను వెళ్ళిపోవటమే మనిద్దరికి శ్రేయస్కరం అంటావా?"

హేస్టన్ వయిపు చూస్తున్న సుజాత చూపులు చప్పున వేలి ఉంగరం మీదను మరల్చుకుంది. అతని ప్రశ్నకు తను చెప్పబోయే జవాబు స్పష్టంగా తెలిసిగూడా అలా యెందుకు అడగటం! ఆ ప్రశ్న బాకులా తన గుండెల్లో గుచ్చుకుంటుందని అతనికి తెలియదూ!

"పోనీ, స్నేహితుడిగా ఉత్తరాలైనా రాయొచ్చా?"

వద్దన్నట్టు తలూపింది సుజాత. అదికూడా కాదు. అది నిజమే! తమ స్నేహాన్ని సుజాత భర్త సవ్యంగా అర్థం చేసుకోకపోతే! అలాటి సమస్యలన్నీ తలెత్తకముందే - అందుకే మొగ్గలోనే ఈ పరిచయాన్ని తుంచేస్తుంది.

"నేను వెళ్ళిపోవటమే నీ ఆదేశం అయితే తప్పకుండా వెళ్ళి

పోతాను. కాని-కాని-" హేస్టన్ మధ్యలోనే ఆగిపోయాడు. భగవాన్! తనసలు ఇండియా ఎందుకొచ్చాడు? బాధాపూరితమైన ఈ స్మృతి మనసులో ముద్ర వేసుకుని వెళ్ళటానికా? అసలు ఫోటోలో వ్యక్తి రావు భార్య కాదని తెలిసినప్పుడే ఆ ఊహని చంపెయ్యక దానికి ప్రాణం పోసి పెంచి- ఏవో రంగులు కలిపి అపూర్వమైన అనుభవాన్ని ఎందుకు పూహించుకున్నాడు? ఆ అనుభవం దొరికిందిగాని దీని రంగుల నీడలు వేరుగా ఉన్నాయి. సోఫాలో కూలబడి వెనక్కు వాలి కళ్ళు మూసుకున్న హేస్టన్ "నేనేం చెయ్యాలి? నువ్వు లేకుండా అమెరికా వెళ్ళటం నాకు అసంభవమని తోస్తోంది" అన్నాడు. సుజాత తృళ్ళిపడింది. హేస్టన్ కన్నులు మూసుకుని ఉండటంవల్ల అది గమనించలేదు.

"నీ ప్రమేయంలేకుండా, నీకు తెలియకుండా నీ ఫోటో వల్ల జరిగినమాట వాస్తవమే. నీ బాధకి నేను బాధ్యురాల్ని కాను అని నువ్వు ఒక్క మాటలో తీసిపారెయ్యొచ్చు కాని-"

"కాదు-కాదు, ఇది చాలా తాత్కాలికం. మీరు అమెరికా వెళ్ళగానే మర్చిపోతారు. అప్పుడింత బాధ అనిపించదు. స్మృతిమందిరంలో అందమైన చిన్న వస్తువుగా ఈ జ్ఞాపకం మిగిలిపోతుంది-అంతే."

"మర్చిపోవటమా?.. నేనా? ఎప్పటికీ అసంభవం! పోనీ, కనీసం ఇదయినా చెప్పు. ఈ జీవితం నీకు చాలా సుఖంగా హాయిగా వుందా?" ఒక్కొక్క ప్రశ్న బాకు. సుజాత హృదయానికి గురిచూసి విసురుతున్నట్టు అడుగుతున్నాడు.

ఎలాగో తమాయించుకుంది సుజాత. నిన్నటివరకూ అసలు జీవితం ఏమిటో తనకు తెలుసా? అందమైన అనుభవం అంటే ఏమిటో అర్థం తెలుసా! పుట్టింది, పెరిగింది, పెళ్ళిచేసుకుంది అంతే!

"చెప్పు, నువ్వు సుఖంగా ఉన్నావంటే నా బాధ నాకు తృప్తిగా నయినా కన్పిస్తుంది." కన్నులు తెరిచి సుజాతవైపు చూస్తూ అన్నాడు హేస్టన్. సుజాత కళ్ళెత్తి చూసింది. యిద్దరి చూపులు కలుసుకున్నాయి. తన బాధ ఈ అమ్మాయి గుర్తించింది. తన గుండెల్లో తిరుగుతున్న సుళ్ళకి ఆ కళ్ళల్లో ప్రతిస్పందన వుంది. కాని పలకదు! తనచుట్టూ

గిరి గీసుకుని ఆ గిరి మధ్య రాయిలా కూర్చుంది. యెటువైపునుంచీ తను ప్రవేశించలేడు. అదే హేస్టన్ని పిచ్చివాడ్ని చేస్తూంది.

"జవాబు చెప్పవూ?" మౌనంగా కూర్చున్న సుజాతవైపు చూస్తూ పసిపిల్లాడిలా అడిగాడు.

"అలాంటి ప్రశ్న మీ రడగకూడదు. అడిగినా నేను జవాబు చెప్ప లేను. ఆయినా సుఖంగా లేక నాకిప్పుడేమయింది?" మృదువుగా మెల్లగా అన్నది సుజాత. దెబ్బతిన్నట్టు చూశాడు హేస్టన్. ఆ మాటలో యిద్దరి మధ్య యెంత దూరం! జాతి, మతం, రంగు, వీళ్ళ దేశం-వీటన్నిటిని సుజాత సున్నితంగా చూపిస్తూంది.

"అడగాలనుకున్న మాటలకి మొదట్లోనే నోరుమూయించావు" అంటూ హేస్టన్ లేచి కిటికీవైపు వెళ్ళిపోయాడు.

"మీరడగబోయేది నాకు తెలుసు." సుజాత మెల్లగా అంది. కిటికీ దగ్గర నిలబడ్డ హేస్టన్ ఏమిటన్నట్లు వెనక్కు తిరిగి చూశాడు "మీ దృష్టిలో పెళ్ళనేది జీవితంలో ఒక ముఖ్యమైన సంఘటన- అంతే కాని మా కలా కాదు ఒకసారి ఈ సంకెళ్ళు తగిలించుకోవటం అంటూ జరిగితే ఇహ మృత్యువుతప్ప యెవరూ దాన్ని విడగొట్టలేరు. ప్లీజ్! దయవుంచి సాధ్యమయినంత త్వరలో ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపోండి. ఇప్పటికే నేను సగం పిచ్చిదాన్నయ్యాను!" సుజాత చప్పున అరచేతులలో మొహం దాచుకుని సోఫాచేతిమీద వాలిపోయింది.

క్షణంసేపు కంగారుపడిన హేస్టన్ గబా గబా సుజాత కూర్చున్న సోఫా దగ్గరకు వచ్చాడు. బాధగా తలదాచుకున్న సుజాతని ప్రక్కనే కూర్చుని ఒళ్ళోకి తీసుకుని బుజ్జగించాలనిపించింది. ఛీ ఛీ! తనవల్ల యీ అమ్మాయి బాధపడకూడదు.

"సుజాతా!" హేస్టన్ పిలవటం తప్ప మరేం చెయ్యలేకపోయాడు. సుజాత తలెత్తింది. థాంక్‌గాడ్! ఏడవటం లేదు. కాని కళ్ళలో మటుకు భరించలేనిబాధ కన్పిస్తోంది. హేస్టన్ చేతి వాచీ చూసు కుంటూ "నే నీ రాత్రే వెళ్ళిపోతాను. కాని-" మధ్యలో ఆగిపోయి మళ్ళీ కిటికీ దగ్గరగా వెళ్ళిపోయాడు. టైమైపోతోంది. జీవితంలో ఎవరికీ లభ్యంగాని అసాధారణమైన అనుభవం తాలూకు ఆఖరి ఘడియలు

అయిపోతున్నాయి. క్షణాల్ని కాలం మృత్యువులా ఆత్రంగా కబళిం చేస్తోంది. కిటికీ చువ్వలకి తల ఆన్చుకొని కళ్ళు మూసుకున్న హేస్టన్‌కి ఈ క్షణం శాశ్వతం అయిపోవాలనిపించింది. ఇన్ని సంవత్సరాల జీవితంలో ఇంతకు ముందెన్నడూ అతనికింత బాధ అన్పించలేదు. ఈ బాధ కొత్తగా హృదయాన్ని రంపపుకోత కోస్తున్నట్లున్నది. అయినా తను విల విల లాడటంలేదు. నిశ్శబ్దంగా భరిస్తున్నాడు. అదే చిత్రం. కిటికీలోంచి వచ్చిన వానజల్లు మొహం మీద పడడంతో ఉలిక్కిపడ్డ హేస్టన్ లేచి వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. కుర్చీలో బొమ్మలా కూర్చున్న సుజాత కళ్ళలో మూర్తీభవించినట్టున్న అధైర్యం, ఆ నిస్స హాయత చూస్తుంటే అతని గుండెలు ఎవరో బలంగా మోదినట్టు అనిపించింది.

"క్షమించు సుజా! నా యీ హఠాత్తు రాకతో, ఈ ఫోటో గొడవతో చాలా బాధ కలిగించినట్టు ఉన్నాను." మళ్ళీ గది మధ్యగా వస్తూ అన్నాడు: "మొన్న పార్టీలో పాలరాతి బొమ్మలా వెయ్యి వెన్నెలల్లో విరిసే మెరుపులాటి చిరునవ్వుతో ఉన్న సుజాత వేరు, ఈ రోజు అన్నీ పోగొట్టుకున్న దానిలా - నిశ్శబ్దంగా మూగగా లోపల్లోపల బాధ అనుభ విస్తూ పైకి గంభీరంగా కూర్చున్న సుజాత వేరు."

"క్షమించవలసింది మీరు. నా ఈ పరిచయాన్ని పీడకలలా తీసేసి మర్చిపోండి."

"సుజా!" మధ్యలోనే బిగ్గరగా పిల్చాడు అతను. "పీడకలలా తీసెయ్యవలసింది నువ్వు. చాలు, నన్ను అర్థం చేసుకున్నావను కున్నాను. టైమైపోతోంది పద. నిన్నుదించి వచ్చేస్తాను." కారు కీ కోసం ఆవేశంగా టేబుల్ దగ్గరకు వెళ్ళబోతున్న హేస్టన్ కళ్ళెత్తి తనవైపు చూసిన సుజాత వైపు చూస్తూ మధ్యలోనే ఆగిపోయాడు. ఈ అమ్మాయి చూపులకి ఎదుటివాళ్ళని వేసిపట్టిలాగే కళ్ళాలున్నాయి. హఠాత్తుగా ఆగిన అతను యేదో గుర్తుకు వచ్చినవాడిలా ఒకడుగు సుజాతవైపు వేసి "ఎలాగా విడిపోతున్నాం. మరి కలుసుకుంటాం అనే ఆశకూడా లేదు. నీ గుర్తుగా ఏదైనా నా కివ్వు" అన్నాడు.

"ఇవ్వటానికి నాదగ్గిర యేముంది?" నిస్సహాయంగా చూసింది సుజాత.

"ఇదుగో, ఇది" సోఫాచేతిమీద పడేసిన సుజాత షాల్‌ని తీసుకొని దాన్ని పరీక్షగా చూస్తూ అన్నాడు.

"అదా? అది క్రిందటిసారి నా పుట్టిన రోజుకి నా భర్త ప్రత్యేకంగా హైద్రాబాద్ నుంచి తెప్పించింది!"

షాక్ తిన్నవాడిలా చప్పున షాల్‌ని సోఫా చేతిమీద వదిలేసిన అతను వెర్రివానిలా సుజాతవైపు చూశాడు.

ఆ చూపు సుజాత గుండెలమీద ఎవరో పిడికిలి బిగించి బలంగా గుద్దినట్టు అయింది.

"మీకు తెలియదు. హిందూదేశంలో పెళ్ళి అయ్యింది అంటే ఆడపిల్ల జీవితంలో ఆఖరికి పీల్చే ఊపిరికూడా భర్తదే అయివుంటుంది!" చేతివేలికున్న ఉంగరాన్ని సరిచేసుకుంటూ అంది సుజాత. సుజాతకి హఠాత్తుగా ఆ ఉంగరం తనదేనన్న సంగతి గురుకు వచ్చింది. అది మంచి మార్కులతో బి.ఏ. పాసయినప్పుడు "యస్" అనే అక్షరం ఎనామిల్ రంగులో చెక్కించి తాతయ్య చేయించి యిచ్చాడు. ఉంగరం తీసుకొని అరచేతిలో పట్టుకున్న సుజాత మళ్ళీ ఆగిపోయింది. గుర్తువస్తే అతనికి బాధేగా! ఏ ముద్రాలేకుండా అతను వెళ్ళిపోతే అతను కొద్ది కాలం తర్వాతనయినా తనని మర్చిపోవచ్చు. లాభంలేదు ఇక్కడనుంచి ఎంత త్వరగా ఇంటికి వెళితే అంత మంచిది. ఇలా మరికొన్ని గంటలు గడిస్తే, బాధాపూరితమైన అతని మాటలు వింటూంటే తనేం చేసుందో తనకే తెలియదు. శక్తిని అంతా కేంద్రీకరించి కూడగట్టుకున్నా మనసు ఎదురు తిరిగి వశం తప్పుతోంది.

ఉంగరం అలా చేత్తో పట్టుకునే లేచి నిలబడింది సుజాత పోనీ ఉంగరం ఇచ్చేస్తే? దూరంగా నిలబడిన అతనివైపు ఉంగరం వున్న అరచేతిని చాచింది. ముఖంలో గబగబా రంగులు మారుతున్న సుజాత మొహంవంక రెప్ప వాల్చకుండా చూస్తున్న అతను సుజాత యిస్తున్న దేమిటో క్షణంసేపు అర్థంకాక ఒకడుగు ముందుకు వేశాడు. సుజాత చేతిని మరికొంచెం ముందుకు చాచింది. అంతే! ఆకాశం ఒక్కసారి

భయంకరంగా గర్జించింది. ఫెళఫెళమని పెద్దగా శబ్దం చేస్తూ దూరాన ఎక్కడో పిడుగు పడింది. వెంటనే లైట్లు పోయాయి. అతని చేతులు సుజాత భుజాలు పట్టి దగ్గరకు లాక్కున్నాయి.అంతా చీకటి ఆకాశంలో భయంకరమైన చప్పుళ్ళు, జోరుగా వర్షం, దూరాన వుండి వుండి భయంకరంగా నది అరుస్తున్నది. కిటికీలోంచి తళుక్కున మెరిసిన మెరుపుకి సుజాత-అతని ఇద్దరి కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపాయి. ఇద్దరూ తమ ఉనికిని మర్చిపోయి ప్రకృతి బీభత్సాన్ని చూస్తుండిపోయారు. అంతలోనే లైట్లు వెలిగాయి. హేస్టన్ చేతులమధ్య వొదిగిపోయిన సుజాత "ఉంగరం - ఉంగరం" అంది. సుజాత చెపుతున్నదేమిటో అర్థంగాని హేస్టన్ తను అప్రయత్నంగా చేసిన పని గుర్తుకొచ్చి చప్పున సుజాతను వదిలేసి దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు. అతని నరనరంలోనూ విద్యుత్ ప్రాకినట్టుగా వుంది.

"ఉంగరం!" ఇంగ్లీషులో చెప్పింది సుజాత.

"ఉండనీ-ఉదయం జాగ్రత్తగా పంపిస్తాను." ఇద్దరూ కలిసి బైట కొచ్చేశారు. "అరె, కారు కీ మర్చిపోయి వచ్చాను." మధ్యలో ఆగి హేస్టను వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు. గది ముందున్న వరండాపైన వెలుగు తున్న ట్యూబ్ లైటు కాంతి వెన్నెలలా అక్కడంతా ఆవరించుకుని కంటికి ఆహ్లాదంగా వుంది. ఆ కాంతిని వదిలి కళ్ళెత్తి అలా బయటకు చూస్తే అంతా చీకటి. ఇహముందు తను గడపబోయే చీకటిలాంటి జీవితంలో హేస్టన్ ఇలా వెన్నెలలా గుర్తు వస్తాడు. అంతే! ఈ అను భవం తనకి అలాగే మిగిలిపోతుంది. కొద్దిరోజుల పరిచయం అతన్ని పిచ్చివాడిని చేస్తే, కొద్ది గంటల పరిచయం తనని వెర్రిదానిని చేస్తోంది.

"భగవాన్! ఏ ఆడపిల్ల జీవితంలోనూ ఇలాంటి సంఘటనలు వద్దు" కళ్ళు మూసుకుని భగవంతుణ్ణి ప్రార్థిస్తున్న సుజాత వెనక అలికిడి అవటంతో తలతిప్పి చూసింది వెనకగా వచ్చిన హేస్టన్, గదిలో సుజాత మర్చిపోయి వచ్చిన షాల్ తెచ్చి భుజాలచుట్టూకప్పి, ఆ భుజాలు పట్టుకుని పూర్తిగా తనవైపు తిప్పుకుంటూ "సుజా! నేనంటే ఏ భావం లేకపోతేమానె-కనీసం నా పట్ల సానుభూతయినా నీకు లేదూ?" అన్నాడు. సుజాత పెదవులు కంపించాయి. కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు

తిరిగాయి. అస్పష్టంగా ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్న సుజాతని వారిస్తూ "అక్కర్లేదు. నువ్వు నోటితో చెప్పనక్కర లేదు. నా కిప్పుడు అర్థం అయింది. పద-పొద్దుపోతోంది" అన్నాడు.

ఇద్దరూ కారులో కూర్చున్నారు. వాన ఉధృతం తగ్గినా ఇంకా జోరుగా పడుతూనే వుంది. కారు నిలువుగావున్న కొండని చుట్టుకుంటూ క్రిందకు వస్తోంది. దూరంగా డామ్‌కి కుడివైపు మిలమిలా మెరుస్తున్న దీపాలు-మధ్య పూసలతోరణాల్లా రాలుతున్న వర్షపు ధారలు. ఇద్దరిమధ్య నిశ్శబ్దం ఏర్పడింది. కొండదిగి కారు ఆపేసి చక్రంమీద తలవంచేసు కుని "అయిపోయింది, అంతా అయిపోయింది. ఇన్నిరోజుల నుంచి యింతగా ఎదురు చూసిన క్షణాలు అయిపోయినాయి. మీ యిల్లు రాగానే నువ్వు దిగి వెళ్ళిపోతావు. నువ్వు దిగివెళ్ళిపోయినప్పటినుంచి మొదలయ్యే సుదీర్ఘనరకం యీ జీవితంలో క్షణక్షణం తెచ్చిపెట్టుకుంటూ నే నెలా జీవించను? గాడ్!" బాధగా, బొంగురుపోయిన కంఠంతో అంటూ చక్రానికేసి తల రాసుకుంటున్న అతన్ని చూస్తుంటే సుజాతకి చేయి చాచి ఆ తలని ఒక్కసారి తాకి దగ్గరకు తీసుకోవాలనిపించింది. కాని కావాలని పాషాణత్వం తెచ్చిపెట్టుకుని బయటకు చూస్తూ కూర్చుంది.

"చెప్పు సుజా! నీకేం అన్పించటంలేదూ?" సుజాత చేతిని తన చేతులోకి తీసుకుంటూ అడిగాడు. సుజాత తలతిప్పి చూసింది. అతని కనుకొలకుల్లో నీళ్ళు నిండివుండటం గమనించకపోలేదు. ఎంతో ప్రయత్నంమీద పళ్ళు బిగపట్టి ఆపుకుంటోంది. లేకపోతే తన కళ్ళ నుంచి వర్షపు ధారలే కారతాయి.

"చెప్పు సుజా!"

"నేను రాయినికాదు!" సుజాత అంతకంటే యేం చెప్పగలదు? హేస్టన్ మళ్ళీ డ్రైవ్ చెయ్యడం మొదలుపెట్టాడు. అతనెంత నిదానంగా డ్రయివు చేసినా కారు 5 నిమిషాల్లో పార్కుదగ్గరికి వచ్చేసింది. అక్క డికి రాగానే కారు ఆపుచేసి కళ్లుమూసుకుని మొహం పక్కకు తిప్పు కుంటూ, "నువ్వు వెళ్ళటం నేను చూడలేను. దిగి తలుపులు గట్టిగా వెయ్యి. శబ్దంవిని నేను కారు స్టార్టు చేస్తాను" అన్నాడు.

రెండు నిమిషాలు గడిచాయి. మూడో నిమిషంగూడా జరుగుతోంది. సుజాత కదలలేదు, దిగలేదు. కళ్లుతెరిచిన అతను సుజాతవైపు తలతిప్పి చూశాడు. ప్రాణంలేని రాయిలా, బొమ్మలా కూర్చొని వుంది సుజాత. క్రింద పెదవి గట్టిగా నొక్కిపట్టి నిశ్శబ్దంగా వానజల్లు వయిపు చూస్తోంది. అతనికి అర్థమయింది. సుజాత తనంతట తను దిగలేదు. సుజాత వెనక నుంచి చేయిచాపి తలుపు తీశాడు. అలా తీసుండగా ఆఖరిసారి ఒక్కసారి అందమైన ఆ భుజాలచుట్టూ చేయివేసి దగ్గరకు లాక్కొని సెలవు తీసుకోవాలనిపించింది.కాని సుజాత పుట్టి పెరిగిన సమాజం వేరు; దాని ధర్మాలు వేరు. ఏవిధంగానూ తెలిసి వంటిమీద స్పృహ ఉండగా ఆమెని తాకలేదు. అతను డోర్ తెరవటంతో సుజాత లేచి క్రిందకు దిగింది. దిగిన మనిషి వెళ్ళిపోవటానికి అడుగులు వెయ్యలేదు. వానలో అలాగే నిలబడిపోయి చూడసాగింది.

"వస్తా! గుడ్‌బై! ఫేర్ వెల్ టు ఈవ్స్ గుడ్‌బై డార్లింగ్—" హేస్టన్ హఠాత్తుగా వంగి ముందుకు జరిగి సుజాత చేతిని లాక్కొని పదేపదే ముద్దు పెట్టుకుంటూ"విష్ యూ ఎ వెరీ వెరీ హాపీ లైఫ్, ఐ లవ్ యూ మై డార్లింగ్! అందుకే నిశ్శబ్దంగా దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నాను. ఐ లవ్ యూ! గుడ్ బై!" సడన్‌గా సుజాత చేతిని వదిలేసి ఒక్క కుదుపుతో కారుని స్టార్టుచేసి స్పీడుగా వెళ్ళిపోయాడు. సుజాత చూస్తుండగానే అతని కారు మెరుపులా మాయమైంది. అతను వెనక్కి తిరిగి చూసినట్టులేదు. ఇది కలా నిజమా? హేస్టన్ ముద్దాడిన చేతిమీదపడ్డ వెచ్చటి కన్నీళ్ళమీద చల్లటి వాన బిందువులు పడ్డాయి. తనెక్కడుందో, ఏం చేస్తుందో స్పృహ కోల్పోయిన సుజాత చాలాసేపు అలా నిలువునా వర్షంలో తడుస్తూ నిలబడిపోయింది.

మర్నాడు సుజాత ఎర్రబడ్డ కళ్ళతో ప్రక్కమీదినుంచి లేవకుండా పడుకుని ఆలోచిస్తుండగానే వైకుంఠం నౌకరు కవరు ఒకటి తెచ్చి యిచ్చి వెళ్ళాడు. పైన అందంగా "సుజా" అని చెక్కినట్లు రాసి వుంది. సుజాత ఆత్రంగా కవరు చించి చూసుకుంది. అందులోంచి చిన్న ఉత్తరంతోపాటు ఉంగరంకూడా జారి ఆమె ఒళ్ళోపడింది. ఉత్తరం యిలా వుంది:

"సుజా!

అన్నీ సర్దుకున్నాను. వరో అరగంటలో నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. నిన్ను విడిచి నేను వంటరిగా అమెరికా వెళ్ళటం అసంభవమే అన్పించింది మొదట. కాని రాత్రి నిన్ను చూసింతర్వాత, ముఖ్యంగా వరండాలో స్థంభాన్నానుకున్నప్పుడు నీ స్మతితో—మనసులో యీ అనుభవం తాలూకు ముద్రతో వొక్క జీవితంకాదు; వెయ్యి జీవితాలు భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించి మరీ జీవించాలనిపిస్తుంది. నా యీ ఉత్తరం నువ్వు చూసే సరికి నీకు నేను చాలా దూరంలో ఉంటాను.

ఉంగరం దొరికింది. దీన్ని నీ గుర్తుగా నాతో వెంట తీసుకెళ్ళాలని మహా అనుకున్నాను. కాని నీ అనుమతి లభించదని తెలుసు. అందుకే ఇష్టం లేకపోయినా నీకు పంపిస్తున్నాను

నువ్వు నా దానివి కాకపోయినా, కాలేకపోయినా, నేను నీ వాడనే!

నీ

హేస్టన్."

ఉత్తరం చూసిన సుజాత ఒక్కసారి హిస్టీరియా వచ్చినదానిలా దిండుమీద పడి వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది. ఆ రోజంతా సుజాత ఏడుస్తూనే వుంది. హేస్టన్ అనుకోకుండా వెళ్ళిపోయాడని సుజాతకి చెప్పమని చెప్పాడని మిసెస్ జాన్ ఫోన్ చేసింది

ఆ సాయంత్రం సుజాతకి ఒళ్ళుతెలియకుండా జ్వరం వచ్చింది. భర్త వూరునుంచి వచ్చాడు. వస్తూనే జ్వరంతో ఉన్న భార్యని చూసి డాక్టర్ని పిలిపించి మందిప్పించాడు.

రెండురోజులు గడిచినాయి. రెండురోజులనుంచి ఒంటిమీద స్పృహ లేకుండా పడివున్న సుజాతకి ఆరోజే కొద్దిగా జ్వరం జారింది. డాక్టర్ పర్వాలేదనీ, పూర్తిగా రెస్టు తీసుకోమనీ, రెండు మూడు రోజులలో బాగా తగ్గిపోతుందనీ చెప్పాడు. మూడో రోజు జ్వరంతగ్గి నార్మల్‌కి రావటంతో కొద్దిగా జావతాగి మంచంమీద వెనక్కువాలి దిండు నానుకుని కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ కూర్చుంది. సుజాత కళ్ళముందు కన్పిస్తున్న ప్రతివస్తువులో హేస్టన్ రూపమే కన్పిస్తోంది తనుండలేదు. ఎవరేమనుకున్నాసరే, మిసెస్ జాన్‌ని అడిగి అడ్రస్ తెలుసుకుని అతనికి ఉత్తరాలు

రాస్తుంది. స్నేహితుడిగా అతన్ని తను తీసుకుంటే ఏమౌతుంది అప్పుడు? పరీక్షగా చూస్తే ఇప్పుడు తెలుస్తోంది; ఇన్ని సంవత్సరాలు ఏ అనుభూతి అనేది ఎరగకుండా తను జీవితం యెలా గడిపిందో! ఏం తోచని సుజాత వంగి మంచం ప్రక్కగావున్న రేడియోని ఆన్‌చేసింది. మధ్యాహ్నం రెండు గంటలు కావస్తోంది. భర్త కాఫీ, టిఫిన్‌కోసం యింటికివచ్చే సమయం. తెలుగులో వార్తలు వస్తున్నాయి. సుజాతకి వార్తలంటే విసుగు. అయినా మధ్యాహ్నం పూట ఆ సమయంలో అంతకంటే వినతగ్గ ప్రోగ్రామ్స్ ఏమీ వుండవు. రేడియో పెట్టిన సుజాత దిండు ఒళ్ళో వేసుకుని దానిమీద చేతులు ఆన్చుకుని మంచంమీద వెనక్కు వాలి మళ్ళీ తలతిప్పి కిటికీలోంచి బయటకు చూడసాగింది. హేస్టన్ ఈపాటికి ఏం చేస్తుంటాడో! రేడియోలో వార్తలు వినిపిస్తున్నాయి.

"ఈపూట వార్తలు ముగించేముందు విశేషాలు మరొక్కసారి. నిన్న మధ్యాహ్నం ఢిల్లీనుంచి బయలుదేరిన విమానం ఒకటి సముద్రంలో కూలిపోయింది. ఇందులో మరో యిరవయిమంది ప్రయాణికులతోపాటు ఈమధ్యనే ఆరు వారాలపాటు ఇండియా పర్యటించటానికి వచ్చిన ప్రఖ్యాతచిత్రకారుడు, న్యూయార్కు ఫైన్ ఆర్ట్సు అసోషియేషన్ ఛైర్మన్...." సుజాత వొళ్ళోవున్న దిండుని ప్రక్కకి విసిరేసి వొక్కంగలో మంచంమీదనుంచి వురికి రేడియో ఫుల్ వాల్యూమ్ రైజ్ చేసింది.

"శ్రీ హేస్టన్ ఉన్నారు. అనుకోకుండా కలిగిన వారి మరణానికి ప్రభుత్వం-భారత ప్రజలు తీరని విచారాన్ని తెలియజేస్తున్నారు." పెద్దగా అరుస్తున్న రేడియోమధ్య సుజాత కెవ్వుమనటంగాని, క్రిందపడటంగాని యెవరికీ తెలియదు. మధ్యాహ్నం టిఫిన్‌కోసం యింటికివచ్చిన భర్త పెద్దగా అరుస్తున్న రేడియోని, ప్రక్కనే స్పృహతప్పి పడిపోయిన సుజాతని చూసి తెల్లబోయాడు! తర్వాత రెండురోజులకి సుజాతకి స్పృహ వచ్చింది కాని మతిరాలేదు. భార్య హఠాత్తుగా యెందుకు పిచ్చిదైపోయిందో యిప్పటికీ తెలియని భాస్కరం ఊరుఊరు తిప్పుతూ యింకా వైద్యం చేయిస్తూనే వున్నాడు. తన భార్య చాలా అందమయిందనీ, యెవరో అది చూడలేక చేతబడి చేయించి పిచ్చిదాన్ని చేశారనీ అతను నమ్మాడు. అదే అందరికీ చెప్పసాగాడు.